

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.882 van 23 oktober 2014
in de zaak A. 212.976/VII-39.154.**

In zake :
1. de VZW MILIEUSTEUNPUNT HULDENBERG
2. Toon DENAYER
3. Peter SINGULÉ
4. Marc BOGAERTS
5. Patrick DILLEMANS
6. Roger DILLEMANS
7. Bart VAN WIERINGEN
8. Yves FIERENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Declercq
kantoor houdend te 3320 Hoegaarden
Gemeenteplein 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bergé
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
de NV E. DE KOCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 2 juli 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 7 mei 2014 waarbij de beroepen, ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van Vlaams-Brabant van 19 november 2009, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV E. De Kock voor het verder uitbaten en veranderen van een zandgroeve, gelegen aan de Ganzemanstraat te Neerijse, gedeeltelijk gegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning wordt verleend mits de beperking van het maximaal te ontginnen zandvolume tot 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2014.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Declercq, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Amelia Vangronsveld, die loco advocaat Jan Bergé verschijnt voor de verwerende partij, en advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst, die verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkomen

3. Met een op 31 juli 2014 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de NV E. De Kock om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4.1. Uit het advies van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie blijkt dat de exploitatie ter plaatse reeds sedert meerdere jaren, maar dan kleinschaliger, bestaat.

4.2. De huidige bestreden beslissing werd genomen nadat voordien reeds twee vernietigingsarresten werden uitgesproken van eerdere milieuvergunningen.

4.3. In het arrest van de Raad van State nr. 221.463 van 22 november 2012 worden de feiten als volgt omschreven :

"3.1. De tussenkomen partij exploiteert een zandwinning aan de Ganzemanstraat te Neerijse (Huldenberg). Op 23 juni 2009 dient zij een aanvraag in voor het verder uitbaten en veranderen van haar zandgroeve, met name voor de uitbreiding ervan van 3ha 55a 15ca naar 18ha 26a 20ca.

3.2. Op 19 november 2009 verleent de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant de gevraagde vergunning, mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

3.3. Tegen die beslissing worden verscheidene administratieve beroepen ingesteld, onder meer door de huidige verzoekende partijen.

3.4. De dienst Natuurlijke Rijkdommen en de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij geven een gunstig advies. De adviezen van de Vlaamse Milieumaatschappij, de afdeling Operationeel Waterbeheer en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie luiden voorwaardelijk gunstig. De afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid en de afdeling Milieuvergunningen brengen een ongunstig advies uit.

3.5. Op 12 november 2010 verklaart de verwerende partij de ingediende beroepen gedeeltelijk gegrond, wijzigt zij de beroepen beslissing en verleent zij de gevraagde vergunning, die beperkt wordt tot een maximaal te ontginnen zandvolume van 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden.

Dit is het bestreden besluit, (...).

4.4. In dit arrest wordt de vergunning van 12 november 2010 nietig verklaard. Met uitzondering van één verzoeker, wordt het bestaan van een belang erkend in hoofde van de andere verzoekers, die allen ook optreden in de huidige zaak. Het arrest stelt in essentie :

"24. Specifieke kenmerken van de omgeving dienen betrokken te worden bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag. Het onderzoek naar de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de inrichting beperkt zich niet enkel tot een toetsing aan de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, maar dient ook aandacht te hebben voor de stedenbouwkundige verenigbaarheid met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Een dergelijke toetsing aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening ontbreekt in het bestreden besluit. Het besluit bespreekt weliswaar de verkeersproblematiek, doch in het kader van de milieuhygiënische beoordeling van de aanvraag, en besluit enkel dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden.

Nu te dezen, gelet op het ontbreken van enige toetsing aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, geen beoordeling van de draagwijdte van de stedenbouwkundige toets dient te gebeuren, is er geen reden om de zaak voor te leggen aan de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak.

Het middel is gegrond.

(...)

Het bestreden besluit motiveert (...) niet afdoende waarom te dezen de verkeershinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt.

Het vierde middel is, in de besproken mate, eveneens gegrond".

4.5. Ingevolge dit arrest herneemt de bevoegde Vlaamse minister het administratief besluitvormingsproces. Op 6 juni 2013 verleent zij

andermaal de gevraagde milieuvergunning.

4.6. Deze beslissing wordt vernietigd bij arrest nr. 225.484 van 14 november 2013. Dit arrest bevat, onder meer, de volgende motivering :

"Het thans bestreden besluit bevat geen concrete toets van de inrichting aan de goede ruimtelijke ordening. De loutere feitelijke vaststellingen 'dat het ontginningsgebied ten gevolge van de voorziene uitbreiding dicht bij de woonkern van Neerijse en de woningen van de Ganzemanstraat en de Loonbeekstraat komt te liggen; dat in een straal van circa 100 m rondom de perceelsgrens 70 woningen gelegen zijn; (en) dat de inrichting grenst aan woongebied met landelijk karakter, natuurgebied, agrarisch gebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied', zijn louter beschrijvend en houden geen oordeel in".

4.7. De procedure wordt andermaal hernomen en op 7 mei 2014 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de vergunning opnieuw, onder voorwaarden wordt verleend. Dit is de met dit beroep bestreden beslissing. In deze beslissing kan volgende motivering worden gelezen :

"Gelet op de volgende beroepsargumenten van de beroepsindieners;

- er wordt in het deputatiebesluit van 19 november 2009 geen of onvoldoende rekening gehouden met het negatieve advies van het college van burgemeester en schepenen en met de 425 schriftelijke bezwaren die neergelegd werden tijdens het openbaar onderzoek;

- het projectgebied beslaat meer dan 18 hectare en in het MER-rapport is sprake van een mogelijk groter ontginningsscenario in de toekomst; de dorpskern van deelgemeente Neerijse beslaat slechts circa 50 hectare en het project is bovendien nog gedeeltelijk in deze dorpskern ingetekend; dit is vanuit het perspectief van de ruimtelijke ordening en de nabijheid van de hinder voor woningen niet verdedigbaar; het voorgestelde project is disproportioneel voor de draagkracht van een landelijke gemeente;

- de gemeente Huldenberg gaat al verschillende decennia gebukt onder het vrachtverkeer van verschillende ontginnings- en stortactiviteiten; er wordt verwacht dat het geplande project een bijkomende belasting van circa 200 vrachtwagenbewegingen per dag zal genereren; gezien de reeds bestaande overbelasting van vrachtverkeer is deze bijkomende stroom vrachtverkeer mogelijk wel relatief als aanvaardbare toename te verdedigen (zoals gesteld in het MER) maar geenszins te verdedigen vanuit de aspecten geluid en trillingen alsook de toename van de verkeersonveiligheid, de afname van landschapsbeleving en de verminderde kwaliteit van leef- en woonomgeving;

- de N253, die zou instaan voor een groot deel van de verkeersafwikkeling, heeft voet- noch fietspaden, is smal, kronkelig en bochtig en de toename van vrachtverkeer is dus niet aanvaardbaar;

- door de geplande uitbreiding zal het vrachtverkeer door de dorpskernen van Neerijse en Korbeek-Dijle (gebruik N253) toenemen; daardoor zullen deze dorpen getroffen worden door een intenser en zwaarder verkeer, terwijl de heraanleg van de N253 juist het creëren van een veilige en woonvriendelijke omgeving beoogt door het plaatsen van wegversmallingen, asverlengingen en het verkleinen van kruispunten; een voortzetting of vermeerdering van het vrachtverkeer op deze weg druist in tegen deze filosofie; in het deputatiebesluit wordt dus onvoldoende rekening gehouden met de invloed van het verkeer op de werken op de N253, die gepland zijn voor het jaar 2012; bovendien wordt geen rekening gehouden met de invloed van het vrachtverkeer op het doel dat door de vooropgestelde werken wordt nagestreefd;

- in het MER-rapport wordt dan ook gesteld dat er tijdens de uitvoering van deze werken een probleem zal ontstaan voor de ontsluiting van de groeve en dit gelet op de geplande omleidingen;

- in het deputatiebesluit wordt als bijzondere voorwaarde opgelegd dat het vrachtverkeer moet gebeuren volgens de basisaansluiting waarbij het verkeer aan- en afrijdt via de Langestraat; op de Neerijsesteenweg, die de voortzetting vormt van de Langestraat, geldt echter een beperking van het toegelaten gewicht van de voertuigen tot 15 ton;

- verder stelt de tweede alinea van dit artikel dat de exploitant met het oog op een verdere verfijning en optimalisatie van de transportroutes in functie van de herkomst en bestemming een vervoersplan moet opstellen met de gemeenten Huldenberg en Bertem; hierin moet ernaar gestreefd worden om in akkoord met de betrokken gemeenten ook te voorzien in een ontsluiting in noordelijke richting naar het afrittencomplex Bertem aan de E40; om geen extra hinder te veroorzaken in de kern van Leefdaal wordt bij voorkeur gezocht naar een ontsluiting die gelijkaardig is aan diegene die opgelegd werd in de milieuvergunning van 20 april 2006; hiermee wordt enerzijds aangegeven dat er maatregelen noodzakelijk zijn om de overlast voor het centrum van Leefdaal te vermijden en wordt er anderzijds toch een aanvang van de exploitatie mogelijk gemaakt zonder het voorafgaandelijk voorhanden zijn van een vervoersplan met de gemeente Bertem; de bijzondere vergunningsvoorwaarde volstaat in die zin niet om het beoogde doel te bereiken en biedt onvoldoende waarborgen om de hinder voor de omwonenden in de dorpskernen van Leefdaal en Korbeek-Dijle te beperken;

- in de mate dat de totstandkoming van het vervoersplan als een noodzakelijke voorwaarde voor de uitvoering van de milieuvergunning moet worden beschouwd, moet worden opgemerkt dat de vergunning de facto onuitvoerbaar is; de uitvoering wordt in deze interpretatie immers afhankelijk gemaakt van de medewerking van de gemeente Bertem bij het opstellen van het transportplan; de gemeente Bertem heeft echter bij gemeenteraadsbeslissing van 27 september 1983 een tonnagebeperking ingevoerd zodat het traject 'via de Langestraat, de Bredeweg en de Blokkenstraat richting Bertem', zoals dit reeds in de vergunning van 20 april 2006 werd voorzien, niet gebruikt kan worden; de gemeente heeft ook bij gemeenteraadsbeslissing van 17 februari 2004 beslist om

de Bredeweg tussen de Paardenstraat en de Smisstraat te verbieden voor alle verkeer uitgezonderd plaatselijk verkeer; de gemeente Bertem is niet bereid om met het oog op het opstellen van een eventueel transportplan af te wijken van de op heden reeds bestaande politiereglementen die het zwaar verkeer in de betrokken dorpskernen beperken en die absoluut noodzakelijk zijn om veiligheid en verkeershinder op deze plaatsen te vrijwaren;

- de met dit project gepaard gaande hinder door vrachtverkeer is moeilijk te verzoenen met een gemeente waar een natuur- en landschapsbeleving, een rustige woonomgeving, recreatie, agrarische activiteit en een sterk sociaal weefsel voorop staan;

- Huldenberg staat bekend om haar mooie natuur, haar weidse vergezichten, de inbedding van agrarische bedrijven, de landschapsbeleving en de kansen m.b.t. natuurontwikkeling, recreatie en de bescherming van het cultuurhistorisch patrimonium; grootse zandwinnings zijn in tegenspraak met dit alles;

- de ontginning zal gevolgd worden door opvulactiviteiten en deze bezorgen nog meer overlast dan de zandwinnings zelf;

- het vrachtverkeer geeft aanleiding tot stof- en modderoverlast op de openbare wegen en het veelvuldige zware verkeer beschadigt de wegen;

- de afstand van de geplande groeve tegenover de woningen is veel te klein; in het MER wordt dan ook gesteld dat de toepasbare richtwaarde van 45 dB(A) nabij verschillende woningen zal worden overschreden;

- de ruimtelijke ordening van Huldenberg alsook het wegennet zijn op geen enkele wijze voorzien op zwaar verkeer; in de omgeving is geen industrie aanwezig die een andere aanleg van de wegeninfrastructuur zou verantwoorden; Huldenberg is dan ook ingericht rond de pijlers wonen, recreatie en lokale bedrijvigheid zoals bakkers, kleinhandel, kleine garages, landbouw, horeca enz.; zwaar verkeer afkomstig van ontginnings- en stortactiviteiten in de omgeving is reeds langer een grote bron van ergernis en legt een hypotheek op de verder uitbouw van de voorgenoemde pijlers;

- de exploitant is actief op vele terreinen; de verwachtingen zijn dan ook dat de voorgestelde zandontginningsactiviteit op termijn zal evolueren naar een recyclage-eenheid met productie van bouwmaterialen, eerder dan een loutere zandontginning; de evolutie van de stortplaats categorie 3 op de locatie Wolfshaegen te Neerijse, eveneens uitgebaat door de exploitant, ondersteunt deze vrees; het hoeft geen betoog dat dergelijke activiteiten, hoewel inherent verbonden met zandontginning, bijkomende hinder en (verkeers)overlast zullen genereren; de vraag stelt zich of de belendende activiteiten niet thuis horen op industrieterrein;

- in de onmiddellijke omgeving van de geïsoleerde zone bevinden zich grondgebonden landbouwbedrijven met percelen landbouwgrond in het projectgebied; door het uitvoeren van dit ontginningsproject gaan deze gronden (althans tijdelijk) verloren voor de landbouwbedrijven uit de omgeving; de betrokken landbouwers zien hierdoor hun rendabiliteit dalen;

- door de opvulling van de beoogde zandontginning met niet-verontreinigde bodem zal de infiltratiecapaciteit van de bodem veranderingen ondergaan; verminderde infiltratie van regenwater heeft als belangrijkste gevolg verhoogde erosie aan de oppervlakte en verminderde druk op de grondwatertafel in de ondergrond; dit laatste kan een effect ressorderen op de nabijgelegen poelen, die

onder meer erg belangrijk zijn voor de populatie vroedmeesterpadden, een rode-lijstsoort; verhoogde erosie is, de helling van het terrein in acht genomen, te vermijden met betrekking tot de lager gelegen woningen;

- het aspect water wordt in het MER-rapport vrij lichtzinnig benaderd; gelet op de nabijheid van grondwaterwinningen, het belang van grondwaterpeilen op fauna en flora en met betrekking tot de relatie naar wateroverlast en erosie is het niet degelijk beoordelen van de milieueffecten op de discipline water een hiaat;
- nabijheid van een ethyleengasleiding onder hoge druk (Solvay);
- de bijzondere voorwaarden opgelegd in het deputatiebesluit van 19 november 2009 zijn onduidelijk, oncontroleerbaar op het terrein en ze overlappen met zowel algemene als sectorale voorwaarden van titel II van het VLAREM;

Gelet op de ligging van de inrichting gedeeltelijk in een agrarisch gebied en gedeeltelijk in een woonuitbreidingsgebied, beide met overdruk ontginningsgebied volgens het gewestplan 'Leuven', vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977;

Gelet op het gunstige advies van 12 december 2013 van de afdeling Land en Bodembescherming, Ondergrond, Natuurlijke Rijkdommen van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie;

Gelet op het voorwaardelijk gunstige advies van 8 januari 2014 van de dienst Grondwaterbeheer van de afdeling Operationeel Waterbeheer van de Vlaamse Milieumaatschappij;

Gelet op het voorwaardelijk gunstige advies van 9 januari 2014 van de afdeling Ecologisch Toezicht van de Vlaamse Milieumaatschappij;

Gelet op het voorwaardelijk gunstige advies van 9 januari 2014 van de afdeling Gebieden en Projecten van het departement Ruimte Vlaanderen;

Gelet op het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid, Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken;

Gelet op het voorwaardelijk gunstige advies van 20 januari 2014 van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij;

Gelet op het voorwaardelijk gunstige advies van 14 januari 2014 en het aanvullend voorwaardelijk gunstige advies van 7 februari 2014 van de afdeling Milieuvergunningen van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie;

Gelet op het horen op 21 januari 2014 door de gewestelijke milieuvergunningscommissie van de exploitant die het volgende verklaart:

- de Raad van State oordeelde dat de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening onvoldoende werd uitgevoerd; we hebben een screeningsnota laten opstellen voor de toetsing aan de VCRO inzake de goede ruimtelijke ordening;

- de conclusie van het subadvies van de afdeling Beleid, Mobiliteit en Verkeersveiligheid is nagenoeg identiek aan de conclusie van het vorige advies; in het subadvies vergelijkt men deze keer wel de verkeerstellingen uitgevoerd in opdracht van de exploitant met de verkeerstellingen die in opdracht van de gemeente Huldenberg werden uitgevoerd, en stelt men de verkeerstellingen van de gemeente Huldenberg te verkiezen; deze verkeerstellingen zijn ons onbekend; graag hadden we deze tellingen willen raadplegen; de verschillende uitgevoerde verkeerstellingen moeten niet noodzakelijk tot hetzelfde resultaat komen;

- in het subadvies van de afdeling Beleid, Mobiliteit en Verkeersveiligheid worden er ook enkele vraagtekens geplaatst bij het MER en onze nota van begin 2013; zo blijkt uit het subadvies bijvoorbeeld dat men het niet volledig eens is met bepaalde formuleringen;

- we zullen een bijkomende nota aanleveren waarin een antwoord zal gegeven worden op de onduidelijkheden met betrekking tot mobiliteit;

Gelet op het voorwaardelijk gunstige advies van 11 februari 2014 van de gewestelijke milieuvergunningscommissie;

Overwegende dat bij ministerieel besluit van 6 juni 2013, de beroepen tegen het bestreden besluit van 19 november 2009 deels gegrond werden verklaard en het bestreden besluit werd gewijzigd; dat meer bepaald de vergunning werd verleend voor de verdere exploitatie en verandering van een zandgroeve; dat in het ministerieel besluit werd opgelegd dat er jaarlijks maximaal 132.000 m³ zand mag ontgonnen worden en dat het vrachtverkeer moet rijden volgens de basisontsluiting waarbij het verkeer aan- en afrijdt via de Langestraat; dat bovendien volgende bijzondere voorwaarden werden toegevoegd aan het bestreden besluit:

- in totaal moet een meetnet van minstens 3 peilbuizen worden voorzien;
- verspreid over het terrein om een correcte stijghoogtekaart te kunnen maken;

- in de verzadigde zone van het Zand van Brussel (HCOV 0600);

- nauwkeurig ingemeten referentiepunten (in meter TAW);

- minimum maandelijks opmeten van het grondwaterpeil;

- buiten de eigenlijke ontginningszone en daardoor tijdens de volledige uitbatingsperiode toegankelijk;

- te allen tijde toegankelijk voor de toezichthouder;

- in een logboek dat steeds ter inzage ligt op de werf, moet worden genoteerd:

- de maandelijkse peilmetingen in meter min referentiepunt zowel als de omgezette waarden in meter TAW;

- de maximale uitgravingsdiepten per vak van de voorbije maand;

- op elk moment moet de uitgravingsdiepte minimaal 1 meter hoger zijn dan de natuurlijke grondwaterstand op die plaats;

- jaarlijks worden 2 stijghoogtekaarten gemaakt op basis van de gegevens van de stijghoogtemetingen in de peilbuizen (maximale en minimale grondwaterstanden), de eenheid is meter TAW;

- jaarlijks wordt op basis van de stijghoogtekaarten de maximale ontgravingsdiepte (in meter TAW) bepaald, rekening houdend met de voorwaarde dat te allen tijde het natuurlijke grondwaterpeil minimaal 1 meter dieper moet staan dan de ontgravingsdiepte;

- de gegevens van het logboek en de jaarlijks op te maken kaarten worden jaarlijks gerapporteerd aan de afdeling Operationeel Waterbeheer, de afdeling Milieuvergunningen en de afdeling Milieu-inspectie;

Overwegende dat het arrest van de Raad van State van 14 november 2013 waarbij het ministerieel besluit van 6 juni 2013 wordt vernietigd, voornamelijk is gebaseerd op:

- de bevoegde overheid moet een milieuvergunningsaanvraag niet alleen op haar milieuhygiënische doch ook op haar stedenbouwkundige verenigbaarheid

beoordelen; deze stedenbouwkundige toets impliceert niet alleen de verenigbaarheid met de gewestplanbestemming doch tevens met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening;

- het feit dat aan de exploitant voor het bestreden project reeds een stedenbouwkundige vergunning werd verleend, ontslaat de milieuvergunningverlenende overheid niet van de bovenvermelde plicht;

- het thans bestreden besluit bevat geen concrete toets aan de goede ruimtelijke ordening; de loutere feitelijke vaststellingen 'dat het ontginningsgebied ten gevolge van de voorziene uitbreiding dichter bij de woonkern van Neerijse en de woningen van de Ganzemanstraat en de Loonbeekstraat komt te liggen; dat in een straal van circa 100 m rondom de perceelsgrens 70 woningen gelegen zijn; (en) dat de inrichting grenst aan woongebied met landelijk karakter, natuurgebied, agrarisch gebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied' zijn louter beschrijvend en houden geen oordeel in; de overige overwegingen betreffen de milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting; deze kunnen in beginsel niet worden beschouwd als een stedenbouwkundige motivering betreffende de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening; ook de loutere verwijzing naar bepaalde gunstige adviezen doet aan het vastgestelde motiveringsgebrek dan ook geen afbreuk, al was het maar omdat uit het bestreden besluit niet blijkt dat de overheid de in deze adviezen opgenomen overwegingen tot de hare zou hebben gemaakt;

- het bestreden besluit is dan ook genomen met schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, alsmede met schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State nr. 221.463 van 22 november 2012;

Overwegende dat de beroepen van omwonenden, de vzw Milieusteunpunt Huldenberg en de gemeenten Huldenberg en Bertem betrekking hebben op het verlenen van een milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een zandgroeve; dat de exploitant met onderhavige aanvraag een uitbreiding van de zandgroeve beoogt van 3 ha 55 a 15 ca naar 18 ha 26 a 20 ca; dat, aangezien de oppervlakte van de groeve meer dan 10 ha bedraagt, voor de winning een milieueffectenrapport (MER) werd opgesteld;

Overwegende dat het MER (nr. PRMER-0273) op 3 juni 2009 werd goedgekeurd door de dienst Mer;

Overwegende dat het ontginningsgebied ten gevolge van de voorziene uitbreiding dichter bij de woonkern van Neerijse en de woningen van de Ganzemanstraat en de Loonbeekstraat komt te liggen; dat in een straal van circa 100 m rondom de perceelsgrens 70 woningen gelegen zijn; dat de inrichting grenst aan woongebied met landelijk karakter, natuurgebied, agrarisch gebied en landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek 425 bezwaren werden ingediend; dat de bezwaren voornamelijk betrekking hebben op: verkeer, natuur, water, geluidshinder, veiligheid en stof;

Overwegende dat er bij de afdeling Milieu-inspectie slechts enkele recente klachten bekend zijn, onder meer over verkeershinder en geluidshinder afkomstig van wachtende vrachtwagens; dat inspecteurs van de afdeling

Milieu-inspectie in 2013 verscheidene keren ter plaatse zijn geweest en geen overtredingen vastgesteld hebben;

Overwegende dat de uitbating van de zandwinning in 3 fasen zal gebeuren; dat in de eerste fase (5-6 jaar) de zuidoostelijke wand van de huidige groeve verder afgegraven wordt in zuidoostelijke richting; dat in een tweede fase (4-5 jaar) de noordoostelijke wand van de nieuwe groeve in noordoostelijke richting verder wordt afgegraven; dat in de derde fase (4-5 jaar) verder in noordelijke richting wordt ontgonnen; dat er op elk ogenblik van de exploitatie op maximum 5 ha activiteiten worden uitgevoerd; dat hiervan 2 ha in exploitatie zal zijn en 3 ha in opvulling; dat de opvulling met niet-verontreinigde gronden in dezelfde fasen zal gebeuren waarbij vooropgesteld wordt dat ten laatste 5 jaar na de laatste uitgravingen het volledige gebied opgevuld zal zijn;

Overwegende dat de exploitant sinds de start van de actieve ontginning in augustus 2012 reeds 86.610 ton zand heeft ontgonnen (tot eind december 2013);

Overwegende dat de afdeklaag afgegraven wordt met een hydraulische kraan; dat deze laag een variërende dikte heeft van 1-4 meter en zal gebruikt worden voor de definitieve afdekking na het heraanvullen; dat de afgraving van het zand gebeurt met een hydraulische graafmachine vanaf de onderkant van het talud, waarbij deze van onder naar boven afgegraven wordt; dat door de eigenschappen van het zand, dit geleidelijk naar beneden schuift, waarna het via een wiellader wordt getransporteerd naar een zeefinstallatie die mee opschuift met de ontginning; dat de zeping onder meer de versteningen afscheidt, die mogelijk in het zand voorkomen; dat de versteningen ter plaatse worden gebruikt om werfpistes aan te leggen die noodzakelijk zijn bij slecht weer; dat het overschot wordt afgevoerd naar een vergunde breekinstallatie;

Overwegende dat naast de winning van zand een deel van het gezeefde zand wordt gemengd met cement om zandcement te bekomen; dat dit ter plaatse zal gebeuren en dat in functie hiervan een cementsilo met een capaciteit van 77 m³ voorzien zal worden in het projectgebied; dat de jaarlijkse aanvoer van cement op circa 1.970 m³ wordt ingeschat;

Overwegende dat de heraanvulling zal gebeuren met niet-verontreinigde natuurlijke grondoverschotten en uitgravingen van bouwwerven en infrastructuurwerken;

Overwegende dat de grondwerken volgende werkzaamheden omvatten: afgraving deklaag (600.000 m³), ontginning (2.576.000 m³), afvoer zand/zandcement (2.576.272 m³), aanvoer grond (2.576.000 m³), afdekken met deklaag (600.000 m³);

Overwegende dat bij de werkzaamheden voor berging en zandontginning langsheen verschillende woningen aangrenzend tot de zandgroeve geluidshinder zal te verwachten zijn; dat deze echter sterk afhankelijk is van waar de machines zich bevinden in het projectgebied en hoe afgeschermd deze opgesteld zijn; dat voor de woningen aan de Langestraat de machines voor het opvullen en ontginnen van zand een overschrijding (maximaal 2 dB(A)) van de richtwaarde van 45 dB(A) voor de dagperiode zullen veroorzaken; dat wanneer de werkzaamheden voor het opvullen en ontginnen van zand in de nabijheid van deze woningen gesitueerd zijn, als milderende maatregel een geluidsafschermende buffer wordt voorgesteld; dat er meer specifiek wordt voorgesteld een geluidsbuffer langsheen die projectgrenzen aan te leggen

waarbij aanzienlijke geluidshinder voor de omwonenden wordt verwacht; dat naargelang in welke voortgangsfase de werkzaamheden zich bevinden aan de perceelsgrens met de gehinderde woningen een groundbuffer aangelegd zal worden met een hoogte van minstens 4,5 meter; dat om de geluidshinder in voldoende mate te reduceren opdat enerzijds de toepasbare richtwaarde van 45 dB(A) niet overschreden zou worden en er anderzijds geen toename zou zijn van het huidige omgevingsgeluid, de groundbuffer ter plaatse van de werkzaamheden telkens over een lengte van 150 meter moet aangelegd worden; dat de aanleg van een geluidsafschermende buffer aan de zijde van de Langestraat als een bijzondere voorwaarde werd opgelegd in het bestreden besluit;

Overwegende dat in de groeve wordt gewerkt van 7u tot 17u en dit 5 dagen per week gedurende het hele jaar; dat tijdens de weekends niet wordt gewerkt; dat in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat de inrichting alleen op werkdagen mag uitgebaat worden en alleen van 7 tot 17 uur;

Overwegende dat in het MER een prognose werd gemaakt van de trillingsbelasting met en zonder de bijdrage aan vrachtverkeer van de inrichting; dat hieruit blijkt dat het aantal structuren dat als gehinderd wordt beschouwd in 2018 94 zal bedragen in autonome ontwikkeling en dat dit aantal met 34 zal verhogen door de bijdrage van het vrachtverkeer van De Kock; dat de bijkomende gehinderde structuren verspreid liggen over het tracé van de ontsluitingswegen; dat in het MER gesteld wordt dat 73,4% van het aantal gehinderde gebouwen wordt bepaald door de autonome verkeersstoestand (verkeer zonder transporten van De Kock) en 26,6% door het transport van De Kock; dat de gehinderden voornamelijk door het autonome verkeer worden bepaald;

Overwegende dat ten westen van het aangevraagde te ontginnen gebied een ethyleenleiding van de nv Solvay loopt, die Antwerpen met Jemeppe-sur-Sambre verbindt; dat het projectgebied niet doorkruist wordt door deze leiding;

Overwegende dat de opwaaiing van stof veroorzaakt door vrachtwagentransport naargelang de omstandigheden (wegtype, weersomstandigheden...) hinderlijk kan zijn; dat door het nemen van een aantal milderende maatregelen tijdens droge perioden de uitstoot en impact van voornamelijk opwaaiend stof kan beperkt worden door: verharden van werfwegen waardoor reiniging mogelijk wordt, reiniging van wegen en werfwegen, natspuiten van wegen en werfwegen bij droog en winderig weer, bevochtigen van grond bij grondwerken, beperken van snelheid van werfverkeer en algemeen toepassen van goed vakmanschap; dat dit in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarde werd opgelegd;

Overwegende dat in het projectgebied brandstof zal opgeslagen worden in een dubbelwandige tank van 5.000 liter; dat deze zal geplaatst worden in de buurt van de zeefinstallatie, de betoncentrale en de brandstofverdeelininstallatie (verplaatsing per fase); dat om calamiteiten te voorkomen alle machines voorzien zijn van een uitschuifbare lekbak; dat deze bak wordt uitgeschoven wanneer er brandstof wordt bijgevuld zodat eventuele gemorste brandstof in de bak terecht komt; dat dit als bijzondere voorwaarde werd opgelegd in het bestreden besluit;

Overwegende dat de uitbating voorzien is tot 1 meter boven het natuurlijk grondwaterpeil en dat er geen kunstmatige verlaging van de grondwatertafel voorzien is; dat de dikte van de onverzadigde zone locatiespecifiek en tijdsafhankelijk is; dat het dan ook aangewezen is om in totaal een meetnet van minstens 3 peilbuizen te voorzien die aan de volgende kenmerken voldoen:

- verspreid over het terrein om een correcte stijghoogtekaart te kunnen maken;
 - in de verzadigde zone van het Zand van Brussel;
 - nauwkeurig ingemeten referentiepunten (in meter TAW);
 - minimum maandelijks opmeten van het grondwaterpeil;
 - buiten de eigenlijke ontginningszone en daardoor tijdens de volledige uitbatingsperiode toegankelijk;
 - te allen tijde toegankelijk voor de toezichthouder;
- dat dit als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende dat in een logboek dat steeds ter inzage ligt van de toezichthouder op de inrichting, de maandelijkse peilmetingen moeten worden genoteerd in meter min referentiepunt zowel als de omgezette waarden in meter TAW; dat hierin ook de maximale uitgravingsdiepten per vak van de voorbije maand moeten worden genoteerd; dat dit als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende dat op elk moment de uitgravingsdiepte minimaal 1 meter hoger moet zijn dan de natuurlijke grondwaterstand op die plaats; dat jaarlijks 2 stijghoogtekaarten moeten worden gemaakt op basis van de gegevens van de stijghoogtemetingen in de peilbuizen (maximale en minimale grondwaterstanden), in meter TAW; dat jaarlijks op basis van de stijghoogtekaarten de maximale ontgravingsdiepte (in meter TAW) moet worden bepaald, rekening houdend met de voorwaarde dat te allen tijde het natuurlijke grondwaterpeil minimaal 1 meter dieper moet staan dan de ontgravingsdiepte; dat dit als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende dat de gegevens van het logboek en de jaarlijks te maken kaarten jaarlijks gerapporteerd moeten worden aan de afdeling Operationeel Waterbeheer, de afdeling Milieuvergunningen en de afdeling Milieu-inspectie; dat dit als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd;

Overwegende dat er een meetnet van 3 peilbuizen werd voorzien; dat er een logboek wordt bijgehouden waarin de maandelijkse peilmetingen en de maximale uitgravingsdiepten per vak van de voorbije maand worden genoteerd;

Overwegende dat het projectgebied op een afstand van circa 400 m van het habitatrictlijngebied 'Valleien van de Dijle, Laan en IJse met aangrenzende bos- en moerasgebieden' is gelegen; dat het vogelrichtlijngebied 'De Dijlevallei' ten oosten op circa 450 m afstand van het projectgebied is gelegen; dat het MER een passende beoordeling bevat waarin gesteld wordt dat er geen significante effecten optreden op de soorten van het habitatrictlijn- en vogelrichtlijngebied als gevolg van het project; dat er in het MER toch een aantal milderende maatregelen worden voorgesteld:

- er wordt een afsluiting rond de groeve geplaatst die de aanwezige fauna uit het projectgebied houdt;
- na het heropvullen van de groeve zal een nestwand behouden blijven ten behoeve van oeverwaluwen;

- na heraanvulling wordt de natuurlijke bodem heraangebracht om zoveel mogelijk de oorspronkelijke vegetatie terug te verkrijgen en landbouwexploitatie mogelijk te maken;

- heraanplanting van houtkanten;

- naar afwerking toe wordt rekening gehouden met de mogelijke aanwezigheid van de hamster;

dat deze maatregelen in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarden werden opgelegd;

Overwegende dat uit de biologische waarderingskaart blijkt dat het projectgebied voornamelijk bestaat uit biologisch minder waardevol gebied; dat het projectgebied wel grenst aan 2 kleinere natuurgebieden; dat delen hiervan eigendom zijn van de exploitant en dat een overeenkomst werd gesloten met vzw Natuurpunt die ze beheert als natuurreservaat; dat de voormalige zandgroeve Vranckx (Ganzemanstraat) op die manier niet, zoals eerder gepland, helemaal opgevuld en bebost werd; dat een grote poel behouden werd, die momenteel een ideale habitat vormt voor de zeldzame vroedmeesterpad, een habitatrichtlijnsoort waarvan de populatie in en rond de groeve de grootste in Vlaanderen is; dat deze groeve volgens vzw Natuurpunt een veel betere habitat vormt voor de pad dan holle wegen en taluds in de omgeving; dat door het niet volledig opvullen van de zandgroeve ook verticale wanden bewaard bleven waar oeverzwaluwen hun nesten maken; dat de groeven in Neerijse de enige plek zijn in het Dijleland waar nog oeverzwaluwkolonies voorkomen; dat in 2000 nog meer dan 700 nestholten werden aangetroffen in de zandgroeven in Neerijse; dat het aantal nestholten de laatste jaren lager ligt (139 in 2009, 176 in 2010, 222 in 2011 en 177 in 2012); dat de nv De Kock als beheersmaatregel jaarlijks het bovenste deel van de wand manueel of machinaal met machines afgraaft ten behoeve van de oeverzwaluwen; dat een rapport van februari 2010 van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen stelt dat de toekomst van de oeverzwaluwen volledig afhankelijk is van de geplande nieuwe afgravingen in het onderhavig projectgebied; dat bovendien in het bestreden besluit werd opgelegd dat na het heropvullen van de groeve een nestwand moet behouden blijven ten behoeve van de oeverzwaluwen;

Overwegende dat het omgevingsgeluid in de woningen rondom de zandgroeve in belangrijke mate wordt bepaald door het verkeerslawaai op de Langestraat, Loonbeekstraat en Dorpstraat; dat het vrachtwagentransport van De Kock een niet verwaarloosbare invloed heeft op het wegverkeerslawaai; dat het vrachtwagentransport voor de aan- en afvoer van zand het omgevingsgeluid ter hoogte van de Loonbeekstraat en de Dorpstraat met 1,5 tot 3 dB(A) zal verhogen; dat zowel de berekende geluidsbelasting (LAeq, dag) voor het wegverkeerslawaai niet gerelateerd aan de werkzaamheden van de nv De Kock (67,4 en 68,4 dB(A)) als het vrachtverkeer van de nv De Kock (66 en 64,2 dB(A)) hier telkens hoger ligt dan de richtwaarde van 60 dB(A) tijdens de dagperiode uit het 'Ontwerp koninklijk besluit tot de vaststelling van grenswaarden voor lawaai binnenshuis en buitenshuis en van geluidsisolatie-eisen voor woningen' (1991); dat voor de Langestraat de berekende geluidsbelasting (LAeq, dag) ten gevolge van vrachtverkeer gerelateerd aan nv De Kock 68 dB(A) bedraagt; dat ter hoogte van de

Langestraat de geluidsbelasting van de nv De Kock een dominante invloed zal hebben op het omgevingsgeluid;

Overwegende dat de vrachtwagens via de Langestraat richting dorp Neerijse rijden en vandaar via de Rijksweg N253 richting Leuven of Overijse afhankelijk van de locatie van de werken en de klanten; dat in het MER wordt gesteld dat 42% van de transporten de richting Leuven / Korbeek-Dijle aanhoudt en 58% de richting Overijse / Loonbeek;

Overwegende dat in het MER een inschatting wordt gemaakt van het aantal vrachtwagenbewegingen per werkdag in de beoogde situatie; dat in de nota die de exploitant begin 2013 aanleverde, opgesteld op 18 februari 2013, het aantal effectieve vrachtwagenbewegingen per werkdag werd weergegeven; dat in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken gesteld wordt dat de term vrachtwagenbeweging verkeerd werd gebruikt in het MER en in de nota van de exploitant van 18 februari 2013; dat deze stelling niet kan worden bijgetreden; dat de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid stelt dat een vrachtwagenbeweging één vertrek of één aankomst is; dat de exploitant in de bijkomende nota van 4 februari 2014 argumenteert dat zowel in de MER als in de nota van 18 februari 2013 met één vrachtwagenbeweging een enkele rit van een vrachtwagentransport, dus één vertrek of één aankomst, wordt bedoeld; dat dit blijkt uit de tabellen met vrachtwagenbewegingen, opgesplitst in aanvoer en afvoer, van het MER en uit de tellingen van passages van voertuigen vermeld in het MER; dat in de nota van 18 februari 2013 wordt gesteld dat elke vrachtwagen die de groeve bezoekt, 2 vrachtwagenbewegingen maakt; dat de term vrachtwagenbeweging zowel in het MER als in de nota van 18 februari 2013 correct werd gebruikt;

Overwegende dat in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken gesteld wordt dat in het MER de vrachtwagenintensiteiten per werkdag worden uitgedrukt, maar dat het onduidelijk is of de vrachtwagenbewegingen in de nota van de exploitant van 18 februari 2013 ook per werkdag werden uitgedrukt; dat in een bijkomende nota van de exploitant van 4 februari 2014 werd bevestigd dat in de nota van 18 februari 2013 de vrachtwagenintensiteiten eveneens per werkdag werden uitgedrukt; dat overigens uit de nota van de exploitant van 18 februari 2013 duidelijk blijkt dat de vrachtwagenbewegingen per werkdag werden uitgedrukt aangezien de nota een overzicht geeft van het aantal vrachtwagenbewegingen per werkdag op basis van gegevens van de weegbrug (groeve alleen geopend op werkdagen), zoals verifieerbaar in het weegbrugregister; dat indien, zoals geopperd wordt in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid, de weekdays (niet elke weekday gebeurt er aan- of afvoer) in rekening zouden worden gebracht en niet de effectieve weekdays dat er aan- of afvoer plaatsvindt, de vrachtwagenintensiteiten van De Kock bovendien nog lager zouden liggen dan weergegeven in de nota van 18 februari 2013;

Overwegende dat de nota van 18 februari 2013 een actualisatie van de mobiliteitsaspecten van het MER omvat; dat de nota een overzicht geeft van het aantal vrachtwagenbewegingen die door de exploitatie van de groeve gegenereerd worden; dat uit registratie blijkt dat er in de periode augustus 2012 -

januari 2013 gemiddeld slechts 64 vrachtwagenbewegingen per werkdag waren; dat in deze periode de inrichting volledig operationeel was, ook in de zomermaand augustus, en de weergegeven vrachtwagenbewegingen dus een correct beeld geven van de reële situatie; dat er tijdens dezelfde periode op de 10 drukste aanvoerdagen gemiddeld 108 vrachtwagenbewegingen per werkdag waren en er op de 10 drukste afvoerdagen gemiddeld 129 vrachtwagenbewegingen per werkdag waren;

Overwegende dat in de bijkomende nota van 4 februari 2014 volgend overzicht van de vrachtwagenintensiteiten van De Kock wordt gegeven:

	Aanname in het MER	Nota 18 februari 2013
Gemiddelde verkeersgeneratie in 2008 per werkdag	93 vrachtwagenbewegingen	
Gemiddelde verkeersgeneratie in 2012 per werkdag		64 vrachtwagenbewegingen
Gemiddelde verkeersgeneratie in 2018 per werkdag	117 vrachtwagenbewegingen	
Gemiddelde verkeersgeneratie per werkdag bij piek in aanvoer		108 vrachtwagenbewegingen
Gemiddelde verkeersgeneratie per werkdag bij piek in afvoer		129 vrachtwagenbewegingen

Overwegende dat het gemiddeld aantal vrachtwagenbewegingen van De Kock (64 vrachtwagenbewegingen per werkdag) dus significant lager ligt dan de aantallen die in het MER gehanteerd worden om de effecten van het verkeer mee te beoordelen (117 vrachtwagenbewegingen per werkdag); dat er bijgevolg gesteld kan worden dat de reële verkeerssituatie gegenereerd door De Kock gunstiger is dan de verkeerssituatie die in het MER ingeschat en beoordeeld werd;

Overwegende dat in het MER een aantal verkeerstellingen van de N253 uit 2002 en 2006 werden opgenomen; dat in de nota van 18 februari 2013 nieuwe verkeerstellingen van de N253 van begin 2013 werden opgenomen, uitgevoerd door een studie bureau in opdracht van de exploitant gedurende 3 werkdagen; dat in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken gesteld wordt dat de verkeerstellingen uitgevoerd in 2012 in opdracht van de gemeente Huldenberg te verkiezen zijn aangezien er bij de verkeerstellingen uitgevoerd in opdracht van de gemeente Huldenberg gedurende 1 week ononderbroken gemeten werd (bij de verkeerstellingen in opdracht van De Kock: 3 x 12 uur), er met professionele apparatuur werd gemeten (bij de verkeerstellingen in opdracht van De Kock: handmatig), de weersomstandigheden bij de metingen in opdracht van De Kock slecht waren en de telgegevens van de gemeente Huldenberg beter aansluiten bij voorgaande metingen; dat in de nota van 4 februari 2014 terecht

gesteld wordt dat het niet is omdat verkeerstellingen die op verschillende locaties en op verschillende tijdstippen werden uitgevoerd, tot andere resultaten leiden, dat één van beide verkeerstellingen niet correct zou zijn; dat de exploitant zich wel akkoord verklaart met het gebruiken van de telgegevens van de gemeente Huldenberg;

Overwegende dat in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid gesteld wordt dat de tellingen van de verkeersintensiteiten op de N253 uit het MER voor 2002 en 2006 licht lager liggen (5.000 en 5.148 motorvoertuigen per etmaal) dan de circa 6.000 motorvoertuigen per werkdag die in opdracht van de gemeente Huldenberg in 2012 gemeten werden op de N253 ter hoogte van de gemeentegrens met Bertem; dat het aantal van 6.000 motorvoertuigen per werkdag in de omgeving van Neerijse aannemelijk is, gelet op het feit dat verkeersintensiteiten eerder toenemen dan afnemen in de tijd; dat in de Langestraat, volgens de tellingen van de gemeente Huldenberg, circa 2.300 motorvoertuigen per werkdag passeren; dat in het subadvies gesteld wordt dat deze tellingen overeenkomen met de in het MER gehanteerde intensiteiten voor de Langestraat;

Overwegende dat er geoordeeld kan worden dat het aandeel van de vrachtwagenbewegingen (gemiddeld 64 per werkdag) van De Kock op de getelde verkeersintensiteiten van de N253 zeer beperkt is; dat het aandeel van de vrachtwagenbewegingen van De Kock op de getelde verkeersintensiteiten van de Langestraat beperkt is;

Overwegende dat in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid gesteld wordt dat er inzake verkeersleefbaarheid een negatieve impact verwacht wordt, vooral op de Langestraat en in beperktere mate op de N253; dat deze stelling van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid gebaseerd is op de foutieve aanname dat het aandeel van de vrachtwagenbewegingen van De Kock circa 10% van de verkeersintensiteiten op de Langestraat bedraagt; dat deze stelling niet kan onderschreven worden; dat immers uit voorgaande argumentatie blijkt dat het aandeel van de vrachtwagenbewegingen van De Kock op de getelde verkeersintensiteiten in de Langestraat en de N253 ruim onder de 10% ligt; dat bovendien in het MER reeds werd geconcludeerd dat de beoogde exploitatie geen wijziging van de verkeersleefbaarheid met zich meebrengt;

Overwegende dat er gesteld kan worden dat de conclusies uit het MER nog steeds actueel zijn of zelfs in positieve zin kunnen worden bijgesteld, gelet op het reële aantal vrachtwagenbewegingen per werkdag dat lager ligt dan ingeschat door het MER (64 vrachtwagenbewegingen per werkdag in plaats van 117 vrachtwagenbewegingen per werkdag); dat volgens het MER het vrachtverkeer van en naar de groeve in de toekomstige situatie geen significant negatieve invloed uitoefent op de verzadigingsgraad van het wegverkeer, noch op de wijziging van de verkeersleefbaarheid, noch op de doorstroming van het openbaar vervoer; dat in het MER wel gesteld wordt dat het vrachtverkeer geassocieerd met de nv De Kock een licht negatieve invloed zal hebben op de verkeersveiligheid;

Overwegende dat deze conclusie in het MER met betrekking tot de verkeersveiligheid wordt getrokken op basis van een berekening van het aantal

potentiële conflictsituaties op het kruispunt N253 - Langestraat; dat er in de referentiesituatie tijdens het drukste uur (8-9 uur 's morgens) 96,5 potentiële conflictsituaties zijn; dat er in de beoogde situatie 109,3 potentiële conflictsituaties zouden zijn tussen 8 en 9 uur 's morgens op dit kruispunt; dat er dus een lichte toename (+ 13%) zou zijn van het aantal potentiële conflictsituaties in de beoogde toestand;

Overwegende dat in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken gesteld wordt dat het aantal ongevallen op de N253 met vrachtverkeer en/of fietsers beperkt is doordat enerzijds het bochtige profiel van de weg voor lage snelheden zorgt en anderzijds de weg als onveilig beschouwd wordt waardoor zwakke weggebruikers de N253 mijden; dat in dit subadvies geconcludeerd wordt dat het onveiligheidsgevoel door het extra vrachtverkeer zal toenemen, maar dat er verwacht wordt dat bijkomend vrachtverkeer weinig extra ongevallen zal veroorzaken;

Overwegende dat in de nota van de exploitant van 18 februari 2013 wordt gewezen op de vernieuwing van de N253 in Huldenberg en Bertem; dat meer bepaald het wegdek werd vernieuwd vanaf de kruising met Schonenberg tot aan de kruising met Ormendaal; dat de wegbedekking er verder plaatselijk werd verbreed en waar mogelijk voetpaden werden voorzien; dat de verbreding van de wegbedding en de aanleg van voetpaden een gunstig effect hebben op de verkeersveiligheid; dat het wegdek van de N253 in Overijse werd vernieuwd en de fietspaden, trottoirs, parkeerstroken en aansluitingen van gemeentewegen en privé inritten heraangelegd werden; dat in deze nota eveneens wordt gewezen op de vernieuwing van het wegdek van de Langestraat, vanaf de grens met Leefdaal tot aan de aansluiting met de N253, sinds de opmaak van het MER; dat de vernieuwing van de asfaltlaag een gunstig effect heeft op de trillingen en geluid van zwaar wegverkeer;

Overwegende dat in het bestreden besluit als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat de exploitant in overleg met de gemeenten Huldenberg en Bertem een vervoersplan moet opstellen met het oog op een verdere verfijning en optimalisatie van de transportroutes in functie van de herkomst en bestemming; dat voor de toekomstige situatie in het MER echter dezelfde ontsluitingsweg (N253) als in de bestaande situatie wordt aanbevolen; dat in het MER bijkomend gesteld wordt dat het gedeelte van de Langestraat (richting N3 Tervuursesteenweg) gelegen op grondgebied van de gemeente Bertem niet kan gebruikt worden aangezien de gemeente Bertem een tonnagebeperking heeft ingevoerd; dat in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken bovendien gesteld wordt dat de N253 een secundaire weg type III is, wat deze de belangrijkste weg in Huldenberg maakt, en dus de meest geschikte route vormt; dat het bijgevolg aangewezen is om de bijzondere voorwaarde met betrekking tot de opmaak van een vervoersplan te schrappen;

Overwegende dat een eventuele ontsluiting via de Ganzemanstraat sterk negatief is vanuit het oogpunt van geluidshinder; dat de betonplaten wegbedekking ervoor zal zorgen dat zwaar verkeer duidelijke trillingen zal veroorzaken in de huizen van de Ganzemanstraat; dat bovendien deze straat is gecategoriseerd als woonerf, wat betekent dat deze straat erkend wordt als

woonzone waar opgelet moet worden voor spelende kinderen en er maximum 20 kilometer per uur mag gereden worden; dat fiets- noch voetpaden aanwezig zijn en dat alleen bewoners deze weg gebruiken waardoor deze straat zeer verkeersluw is; dat het gebruiken van de Ganzemanstraat dus niet alleen geluidshinder zal veroorzaken, maar bovendien ook een gevaarlijke situatie zal creëren; dat de bijzondere voorwaarde in het besluit van de deputatie die stelt dat voor inkomend vrachtverkeer dat via de N253 uit de richting van Brussel komt, wordt aanbevolen om gebruik te maken van de Ganzemanstraat, dus niet kan bijgetreden worden en moet geschrapt worden; dat in het subadvies van 15 januari 2014 van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken eveneens gesteld wordt dat de ontsluiting via de Langestraat te verkiezen is aangezien deze straat gecategoriseerd is als lokale ontsluitingsweg (lokale II), terwijl de Ganzemanstraat slechts een woonstraat is (lokale III);

Overwegende dat in het MER gesteld wordt dat een herinrichting van de N253 een gunstig effect heeft op de verkeersveiligheid; dat immers door de invoering van éénrichtingsverkeer op een nieuw aan te leggen circuit te Neerijse de kruispunten overzichtelijker worden; dat deze inrichtingswerken volgens het departement Mobiliteit en Openbare Werken zeker niet voor 2018 gerealiseerd zullen worden;

Overwegende dat in de ministeriële besluiten van 12 november 2010 en 6 juni 2013 als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat er jaarlijks maximaal 132.000 m³ zand mag ontgonnen worden; dat deze bovengrens ervoor zorgt dat het ontginningsproces maximaal gespreid wordt over de beoogde termijn van 20 jaar; dat door het opleggen van deze bovengrens als bijzondere voorwaarde ook de impact van het vrachtverkeer maximaal gespreid wordt over de beoogde vergunningstermijn van 20 jaar; dat de verkeershinder zo tot een aanvaardbaar niveau beperkt wordt;

Overwegende dat de verkeersbewegingen die zullen voortvloeien uit de exploitatie van de zandgroeve, geen ontoelaatbare belasting van de omgeving zullen vormen, mede gelet op de bijzondere voorwaarde die stelt dat er jaarlijks maximaal 132.000 m³/jaar zand mag ontgonnen worden;

Overwegende dat in het besluit van de deputatie van 19 november 2009 vergunning wordt verleend voor de exploitatie van een zandgroeve op onder meer het perceel kadastraal bekend onder afdeling 3, sectie B, perceelnummer 192d; dat uit de aanvraag blijkt dat het niet perceelnummer 192d, maar wel perceelnummer 292d betreft; dat het aangewezen is om deze materiële vergissing recht te zetten;

Overwegende dat het projectgebied, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij KB van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan 'Leuven', gelegen is in ontginningsgebied met nabestemmingen landschappelijk waardevol agrarisch gebied en woonuitbreidingsgebied; dat het projectgebied niet gelegen is binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling;

Overwegende dat het projectgebied tot het Brabants lemig heuveldistrict behoort; dat dit gebied uit zacht golvende plateaus bestaat die deel uitmaken van het Brabants massief, met een sterk golvend karakter langsheen de grote valleien

die door rivieren zijn ingesneden; dat Dijle, Laan en IJse het landschappelijk uitzicht van Huldenberg bepalen; dat ten westen van de Dijle zich het Brabants plateau bevindt dat door de IJse en de Laan in 3 subplateaus wordt versneden; dat hierdoor een gevarieerd landschap ontstaat met open plateauhoogtes, steile valleihellingen en smalle rivierdalen; dat akkerbouw en loofbossen het voornaamste landgebruik vormen, met daarnaast nog een belangrijk gedeelte tuinbouw;

Overwegende dat het projectgebied zich volledig in het traditionele landschap 'Land van Bertem - Kortenberg' bevindt; dat het projectgebied volledig gelegen is op het plateau van Duisburg (ten westen van de IJse); dat dit plateau wordt gekenmerkt door een open landschap en weinig doorsneden wordt door wegen; dat, op basis van de landschapsatlas, volgende waardevolle landschapselementen kunnen teruggevonden worden:

- lijnrelicten: de IJse, Tracé buurtspoorweg Tervuren - Sint Joris Weert;
- relictzones: Plateau van Duisburg, Vallei van Laan, Interfluvium van Laan en IJse, IJse en de Dijle stroomopwaarts Leuven;
- ankerplaats: Plateau van Duisburg;

dat alleen de ankerplaats Plateau van Duisburg zich ook binnen het projectgebied bevindt; dat binnen het projectgebied (of in het gezichtsveld daarvan) geen beschermd erfgoed voorkomt; dat er zich evenmin gekende archeologische vindplaatsen bevinden; dat de voornaamste perceptieve kenmerken binnen het projectgebied waar de uitbreiding van ontginning voorzien wordt, gevormd worden door de buurtweg, kleine hoogstamboomgaarden, een beperkt aantal percelen met aanplanten van canadapopulier en enkele groenschermen;

Overwegende dat de belangrijkste verkeersweg in de gemeente de weg Leuven - Overijse (N253) betreft, die door de dorpskernen van Neerijse, Loonbeek en Huldenberg slingert; dat het projectgebied van noord naar zuid begrensd wordt door wegen met bebouwing;

Overwegende dat binnen het projectgebied één buurtweg, kleine hoogstamboomgaarden en een beperkt aantal percelen met aanplanten van canadapopulier vrijwel de enige natuurelementen vormen; dat er tevens in zeer beperkte mate een recreatief gebruik van het gebied door onder meer fietsers en wandelaars door de aanwezige buurtwegen is; dat het projectgebied veel hoger gelegen is dan het maanvormig landelijk woongebied gelegen aan de zuidkant; dat aangezien de ontzanding geschiedt vanaf de bodem van de oude bestaande groeve en vanaf dit niveau voortschrijdt over de exploitatiezone, er steeds een brede en hoge berm ligt tussen de eigenlijke exploitatieactiviteiten en de omliggende percelen; dat de exploitatieactiviteiten die zich in de ontzandingsput bevinden, met andere woorden steeds aan het zicht onttrokken zijn;

Overwegende dat het gebied al sinds de goedkeuring van het gewestplan Leuven in 1977 als een essentiële reserve wordt beschouwd voor de toekomstige bevoorrading van Brusseliaanzanden binnen de delfstoffenplanning; dat de locatie met zijn circa 2.600.000 m³ ongeveer 45% van de zandreserve binnen Vlaams-Brabant vertegenwoordigt; dat het ontginningsgebied specifiek voor Brusseliaanzanden de belangrijkste reserve is in Vlaams-Brabant; dat de reserves in ontginningsgebieden langs de Wolfshaegenstraat te Huldenberg inmiddels zijn uitgeput; dat de ontgonnen Brusseliaanzanden kunnen

opgewaardeerd worden middels zeef- en zandmenginstallaties teneinde ze voor de meest hoogwaardige toepassingen in te zetten; dat het dikke pakketten betreft die tot circa 25 m diep in den droge kunnen worden ontgonnen; dat hierdoor een optimale ontginning mogelijk is die met een minimaal oppervlaktebeslag een groot ontgonnen volume creëert;

Overwegende dat De Kock een familiebedrijf is met een 90-tal werknemers dat sinds zijn oprichting begin de jaren '60 actief is als zandontginningsbedrijf in de regio Huldenberg-Overijse; dat het bedrijf eveneens functioneert als aannemingsbedrijf in grond- en wegeniswerken, waardoor de zandontginning een belangrijke hoeksteen vormt voor het bedrijf; dat het voorgestelde project tot doel heeft om de bestaande vraag naar bouwzand te onderhouden en noodzakelijk is voor de continuering van de bestaande werking van het bedrijf;

Overwegende dat het project een zone-eigen ontwikkeling van het gebied betreft, conform de gewestplanvoorschriften; dat het gebruik van het projectterrein voor ontginningsdoeleinden aanvaardbaar is in het licht van de overige functies in de onmiddellijke en ruimere omgeving; dat het huidige gebruik van de site akkerland, weideland en groeve betreft; dat gedurende de periode van de ontginning deze bodembestemming zal wijzigen; dat de bodem die op de opgevulde groeve wordt aangebracht uitsluitend bestaat uit afgegraven bodems afkomstig uit het projectgebied (bovenste 1,5 tot 2,0 meter); dat de fasegewijze voortschrijdende afgraving van de kwartaire deklaag onmiddellijk wordt gevolgd door laagsgewijze terugplaatsing van de deklaag op een voorafgaandelijk heropgevulde ontginningsfase; dat tussentijdse stockage, met structuurverlies tot gevolg, vermeden wordt; dat de volledige site terug voor landbouw zal kunnen gebruikt worden na de ontginning; dat er op lange termijn dus geen permanent effect voor het bodemgebruik op de site en haar onmiddellijke omgeving is;

Overwegende dat het projectgebied op de rand ligt van het Plateau van Duisburg; dat het open karakter van het landschap en de vergezichten die als beleidswenselijkheden voor het plateau als geheel voorop gezet zijn door het project, als dusdanig weinig beïnvloed worden; dat de exploitant op 4 maart 2010 een vergunning verkreeg voor de voorgestelde compenserende bebossing, ingevolge de voor de uitvoering van de ontginning noodzakelijke ontbossing; dat na de exploitatie de heraanleg van vegetatie in het kader van de noodzakelijke boscompensatie leidt tot herstel van landschapsstructuren; dat met het verdwijnen van de opgaande groenelementen, die momenteel nog in beperkte mate een verbindingfunctie voor fauna en flora kunnen vervullen, de versnipperingsgraad voor de bredere omgeving van het projectgebied verder toeneemt; dat de oorspronkelijke toestand na afloop van het project echter hersteld wordt en het barrière-effect dus niet permanent is;

Overwegende dat er in het projectgebied een buurtweg loopt die over een lengte van 100 meter het karakter van een holle weg heeft; dat het project infrastructureel gezien slechts als gevolg heeft dat het gebruik van de buurtweg vanuit het dorp van Neerijse naar het Kerkeveld terugloopt, zonder dat de buurtweg echter de jure wordt gesupprimeerd; dat tijdens de exploitatiefase erover gewaakt wordt dat het tracé tijdelijk en gefaseerd wordt herlegd zodanig dat de doorgang (Ganzemanstraat/Langestraat) wordt gevrijwaard en er geen mobiliteitstechnische problemen worden gegenereerd; dat na beëindiging van de

exploitatie de herwaardering van deze weg tussen het dorpscentrum en de Ganzemanstraat een waardevolle bijdrage kan vormen voor het netwerk van trage wegen in de gemeente;

Overwegende dat de voormelde tijdelijke terugval van het gebruik van de buurtweg niet noopt tot het doorlopen van de administratieve procedures als beschreven in de Buurtwegenwet; dat overigens noch uit het Milieuvergunningsdecreet en titel I van het VLAREM, noch uit de Buurtwegenwet een chronologie of enige andere prioriteitenvolgorde tussen de milieuvergunning en de in de Buurtwegenwet omschreven regelingen blijkt; dat bij gebrek aan regelgeving ter zake volgens de Raad van State moet teruggevallen worden op het algemene beginsel dat, wanneer twee regelgevingen samen toegepast moeten worden, de overheid die belast is met de toepassing van de ene regeling (bv. bij vergunningverlening) geen rekening dient te houden met de andere regeling (Raad van State 6 april 2011, nr. 212.497, Huppert & Fils);

Overwegende dat volgende milderende maatregelen in het bestreden besluit worden opgelegd om de impact op het landschap en de beleving ervan te beperken:

- herstel van de buurtweg;
- aanbrengen van groenschermen/groene bufferstrook rondom de groeve om de visuele verstoring te beperken;
- heraanplantingen in het kader van de boscompensatieplicht;

Overwegende dat de exploitatie plaatsvindt binnen in de groeve, waarbij onder maaiveldniveau wordt gewerkt, hetgeen inzake visualiteit, trillingen en geluid een zeer belangrijke buffer betekent; dat ter afscherming van de ontginningsput ten opzichte van de woningen tevens zal worden voorzien in een berm en een groenscherm; dat uit bovenstaande argumentatie blijkt dat de hinder en de effecten op mens en milieu en de risico's voor de externe veiligheid, veroorzaakt door de aangevraagde inrichting, mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat door de fasering van de ontginning wordt vermeden dat er één grote put van circa 20 hectare wordt gecreëerd; dat de oorspronkelijke teellaag na de heraanvulling terug wordt aangebracht en het oorspronkelijke maaiveldpeil hersteld wordt; dat het terugplaatsen van de teelaarde volgens een rotatiesysteem gebeurt; dat de te verwijderen teellaag wordt gebruikt om een voorafgaande fase af te dekken zodat er geen teelaarde tijdelijk gestockeerd moet worden; dat door het afdekken van de opgevulde zone met de oorspronkelijk deklaag en teelaarde de intrinsieke landbouwgeschiktheid benaderd wordt;

Overwegende dat het open karakter van het landschap en de vergezichten door de exploitatie weinig beïnvloed worden; dat er geen betekenisvolle visuele impact verwacht wordt naar de ruimere omgeving toe ten gevolge van het project; dat de eigenlijke werken ter hoogte van het projectgebied slechts beperkt waarneembaar zullen zijn; dat de ontginning en opvulling van de groeve immers gebeuren vanop diepte in de bestaande put; dat alleen de ingrepen ter voorbereiding en ter afwerking van de ontginning zichtbaar zullen zijn in de ruimere omgeving van het projectgebied; dat er tijdens de exploitatie wel een

visuele hinder is voor de directe omgeving door het verdwijnen van groene landschapselementen, specifiek ter hoogte van het projectgebied; dat na de exploitatie de heraanleg van vegetatie in het kader van de noodzakelijke boscompensatie zal leiden tot herstel van landschapsstructuren; dat het aanbrengen van groenschermen of een groene bufferstrook rondom de groeve sterk mitigerend werkt; dat na de exploitatie de herwaardering van de buurtweg en de heraanplantingen in het kader van de boscompensatieplicht zullen bijdragen tot het herstel van de visuele beleving;

Overwegende dat binnen het projectgebied (of in het gezichtsveld daarvan) geen beschermd erfgoed voorkomt; dat er zich evenmin gekende archeologische vindplaatsen bevinden; dat de cultuurhistorische waarde van de buurtweg een tijdlang de facto verloren gaat (zonder dat sprake is van een afschaffing van de buurtweg), evenals de landschapselementen ter hoogte van het projectgebied die bijdragen tot de perceptieve beleving; dat de buurtweg slechts over een lengte van 100 meter het karakter van een holle weg heeft; dat de overige 500 meter op maaiveldniveau liggen, waardoor de geomorfologische waarde van de weg beperkt is; dat de tijdelijke reductie van landschappelijke elementen moet worden afgezet tegen alternatieve scenario's waarbij nieuwe ontginningsgebieden worden aangesneden; dat het ontginningsgebied Kerkeveld daarenboven nog de enige noemenswaardige reserve is in Vlaams-Brabant voor Brusseliaanzanden; dat de exploitatie bovendien op gefaseerde wijzen verloopt, met name in drie fasen die telkens een vijftal jaren in beslag nemen, waarbij de effectieve ontginning onmiddellijk gevolgd wordt door het herstel van de natuurlijke structuur; dat mitigerende maatregelen onder de vorm van een herwaardering van de buurtweg na de exploitatie alsook landschapsherstel door de naleving van de opvol- en aanplantverplichting blijvende schade door de uitoefening van de planologische functie 'ontginningsgebied' verhinderen;

Overwegende dat voor de reliëfwijziging op 15 september 2011 een stedenbouwkundige vergunning werd verleend door de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant; dat er zich tijdens de ontginning inderdaad belangrijke reliëfwijzigingen zullen voordoen ter hoogte van het projectgebied; dat de voortschrijdende afgraving van de kwartaire deklaag evenwel onmiddellijk wordt gevolgd door een laagsgewijze terugplaatsing van de deklaag op een voorafgaandelijk heropgevulde ontginningsfase; dat tussentijdse stockage, met structuurverlies tot gevolg, vermeden wordt; dat de deklaag niet meer wordt bereiden met zware machines wanneer deze teruggeplaatst is; dat na de heropvulling van de zandwinningsput het reliëf in zijn oorspronkelijke staat wordt hersteld; dat de uiterlijke geomorfologische vorm van de helling aldus op termijn gevrijwaard wordt; dat er wat de diepere ondergrond betreft een lokaal verlies van de geologische structuur is, maar dat dit inherent is aan de tenuitvoerlegging van de gewestplanbestemming;

Overwegende dat het gebied in het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen (RSV) werd aangegeven als actieve ontginning en reserve voor zand- en grindvoorraad, meer bepaald Tertiair zand in Vlaams-Brabant; dat het RSV overweegt dat de zones voor ontginning ruimtelijk beperkt zijn omwille van de gebonden geologische en hydrogeologische voorwaarden en dat haalbare, alternatieve scenario's voor grondstoffenbehoefte moeten worden overwogen;

dat het ruimtelijk structuurplan Vlaams-Brabant aangeeft dat een belangrijke concentratie van tertiaire zanden voorkomt ter hoogte van Leuven en omgeving; dat het provinciaal ruimtelijk structuurplan aangeeft dat de ontginningsactiviteit tijdelijk is, zodat er zich bij de nabestemming mogelijkheden voordoen voor recreatie, natuur- en landschapsontwikkeling; dat een verdere uitbating en uitbreiding van de bestaande groeve kadert in het blijvend voorzien in de behoefte van zand voor de bouwsector aangezien de zandreserves van de bestaande ontginning volledig zijn uitgeput en de vraag naar zand van een goede bouwtechnische kwaliteit blijft; dat een alternatief voor zand als bulkgrondstof in de bouwsector niet voorhanden is en evenmin wordt verwacht binnen een redelijke termijn;

Overwegende dat één van de basisdoelstellingen van het Oppervlakedelfstoffendecreet het zuinig ruimtegebruik is waarmee bedoeld wordt dat ontginningsgebieden optimaal benut moeten worden en dat ontginning binnen bestaande ontginningsgebieden mogelijk moet zijn om aldus te voorkomen dat andere en nieuwe gebieden worden aangesneden; dat een verderzetting van de ontginning tevens het voordeel heeft dat de uitgraving van het zand vanuit de bestaande groeve kan gebeuren zodat het geluid van de activiteiten al gebufferd wordt voor de omwonenden; dat een nieuwe ontginning immers vanop maaiveldniveau moet starten te graven met als gevolg meer potentiële overlast voor de omwonenden;

Overwegende dat naast de ontginning ook de verwerking (aanmaak zandcement) en opslag (cementsilo) wordt voorzien; dat de gewestplanbestemming niets zegt over de verwerking van grondstoffen in ontginningsgebied; dat de verwerking beperkt in omvang is, de creatie van een verdere industrieontwikkeling niet in de hand werkt en de leefbaarheid in de omgeving niet in het gedrang brengt; dat het aanmaken en opslaan van zandcement op de locatie planologisch aanvaardbare nevenactiviteiten zijn;

Overwegende dat er geoordeeld kan worden dat de aanvraag inpasbaar is in een goede ruimtelijke ordening, inzonderheid overwegende dat de aanvraag, die in overeenstemming is met de planologische voorschriften, op gefaseerde wijze verloopt, volgens het MER geen aanleiding geeft tot significante mobiliteitseffecten, geen aanleiding geeft tot sterke visuele hinder vanuit de omgeving gelet op de ligging op een plateau en vermits er gewerkt wordt onder het maaiveld, belangrijke positieve economische en sociale economische gevolgen sorteert, niet leidt tot een eigenlijke afschaffing van de buurtweg, na afloop van de exploitatie zal leiden tot een herstel van de landbouwfunctie, geen noemenswaardige cultuurhistorische effecten sorteert en vermijdt dat nieuwe exploitaties moeten worden gestart vanaf het maaiveld;

Overwegende dat de hinder en de effecten op mens en milieu en de risico's voor de externe veiligheid, veroorzaakt door de aangevraagde inrichting, mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de beroepen deels gegrond te verklaren en het bestreden besluit te wijzigen".

V. Ontvankelijkheid

5. Uit de feitenuiteenzetting is reeds gebleken dat zeven van de acht verzoekende partijen reeds in het verleden werden toegelaten in de gevoerde procedures als hebbende voldoende belang bij het betrokken beroep. Enkel met betrekking tot de huidige achtste verzoekende partij heeft de Raad van State zich nog niet eerder uitgesproken.

Uit het adres dat de achtste verzoekende partij in het verzoekschrift aanduidt blijkt dat ook deze partij in de onmiddellijke omgeving van de inrichting van tussenkomende partij blijkt te wonen. Achtste verzoekende partij kan geacht worden over een voldoende belang te beschikken om het huidige beroep in te stellen.

VI. Voorwaarden van de vordering tot schorsing

6. Op grond van artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat prima facie de vernietiging van de aangevochten akte of het reglement kan verantwoorden en dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring.

Eerste middel

Standpunten van de partijen

7. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het recht op een goede ruimtelijke ordening, zoals vastgesteld in de artikelen 4.3.1, §§ 1-2, en 1.1.4, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, artikel 26 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapzorg, artikel 2 B. VI. Reg. 9 mei 2009, artikel 17, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsmede van het gezag van gewijsde van eerdere arresten van de Raad van State.

In een eerste onderdeel stellen de verzoekende partijen dat een toetsing aan de goede ruimtelijke ordening ontbreekt. Meer bepaald zou geen motivering gegeven zijn aangaande de ruimtelijke draagkracht van de omgeving, waardoor specifiek het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het gezag van gewijsde van de eerder uitgesproken annulatiearresten zou worden geschonden. Zij verwijzen hierbij naar de eerder uitgesproken arresten. Vervolgens stellen zij vast dat de bestreden beslissing zich in wezen beperkt tot een opsomming van de feitelijke elementen, zonder dat wordt getoetst of de inrichting verenigbaar is met de plaatselijke ruimtelijke ordening. Er is slechts sprake van stijlformules zonder dat een afdoende motivering wordt gegeven. Het lijkt wel alsof verwerende partij de feitelijke toestand ter plaatse (onmiddellijke nabijheid van de kern van het dorp Neerijse, kronkelige en smalle N253, afwezigheid van fietspaden en voetpaden, huizen op amper 30 cm van de baan, aanwezigheid van een school, bibliotheek, horeca en winkels in de kern,...) opzettelijk negeert en zelfs verzwijgt. Niettegenstaande de wettelijke voorschriften ter zake én de duidelijke terechtwijzingen van uw Raad, worden aspecten zoals de functionele inpasbaarheid, de schaal, het ruimtegebruik, de bouwdichtheid, de visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en bodemreliëf, de gezondheid en het gebruiksgenot, opnieuw niet betrokken in de beoordeling van de verenigbaarheid van de bestreden beslissing met de specifieke plaatselijke ruimtelijke ordening. Het gezag van gewijsde van de eerdere arresten wordt dan ook miskend. Het feit dat loutere vaststellingen worden gemaakt en melding wordt gemaakt van bepaalde hinderaspecten komt niet tegemoet aan de kritiek die in deze arresten werd geuit, omdat nergens wordt vastgesteld dat het niet doen toenemen van de verkeersdruk geen ontoelaatbare belasting van de omgeving zou kunnen vormen. De impact van het aangevraagde is nog altijd even belastend als ten tijde van de vernietigde beslissingen. De bestreden beslissing is dan ook kennelijk

onwettig. Verzoekende partijen vragen de toepassing van artikel 93 Procedurereglement Raad van State.

In een tweede onderdeel stellen zij dat de motivering aangaande het aspect "mobiliteit" niet afdoende is, doordat deze onjuist en gebrekkig is, waardoor dezelfde beginselen als in het eerste onderdeel worden geschonden. Met name wijzen de verzoekende partijen erop dat de verkeerscijfers eenzijdig werden aangeleverd door de tussenkomende partij en klakkeloos werden overgenomen door de verwerende partij, hoewel zij ernstig betwistbaar zijn. De bestreden beslissing bevat geen berekeningsmethode voor het inschatten van het verkeer en er werd geen rekening gehouden met de verkeershinder in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing voldoet alleszins prima facie niet aan de materiële motiveringsplicht daar de vergunning wordt verleend voor het jaarlijks ontginnen van 132.000 m³ op basis van een verkeersintensiteit van een ontginning van 27.819,74 m³. Op basis van dergelijke cijfers kan niet overgegaan worden tot de verlening van de gevraagde en verleende vergunning. De motivering van het mobiliteitsaspect is dan ook absoluut niet afdoende. De aangeleverde cijfers werden hoe dan ook kritisch besproken door de afdeling Beleid, mobiliteit en verkeersveiligheid en moeten dan ook als niet-representatieve cijfers worden beschouwd. Bovendien wijzen zij er verder op dat in het milieueffectenrapport (hierna : MER) en de bestreden beslissing geen eigen berekeningsmethode voor het inschatten van het vrachtverkeer wordt vermeld, tevens houdt de bestreden beslissing enkel rekening met de ontginning en niet met de overige vervoersstromen die gepaard gaan met de ontginning en de activiteiten in situ, uit de bestreden beslissing kan alleszins niet worden afgeleid dat hiermee rekening werd gehouden. Er wordt aldus slechts één van de vier vrachtstromen in de bestreden beslissing betrokken, terwijl met alle hinder die onlosmakelijk verbonden is aan de inrichting rekening diende te worden gehouden, zoals ook blijkt uit een eerder arrest waarbij de tussenkomende partij een vergunningverlening geweigerd zag omwille van de verkeersproblematiek. Het is simpelweg onthutsend te moeten vaststellen dat verwerende partij durft te beweren dat een toename van 64 vrachtwagenbewegingen per werkdag "niet significant is".

Het feit dat dit cijfer dan ook nog eens totaal verkeerd is, en dat onder de meest optimistische omstandigheden (dit wil zeggen wanneer de eenzijdige aangebrachte cijfers van NV E. De Kock worden vermenigvuldigd met factor 4,47) moet worden uitgegaan van maar liefst 286 vrachtwagenbewegingen per dag, is niet bepaald van aard om het onthutsend karakter van deze vaststelling te minimaliseren. In het vernietigingsarrest van 22 november 2012 oordeelde de Raad van State reeds dat zelfs indien de verkeersdruk niet zou toenemen in vergelijking met de bestaande verkeersstroom, dit niet betekent dat de verkeersbewegingen geen ontoelaatbare belasting voor de omgeving zouden kunnen vormen. Een loutere classificatie van de betrokken weg volstaat niet om dit te beoordelen, er dient met de concrete toestand te worden rekening gehouden en dan met name met de feitelijke toestand van het wegennet, en in voorkomend geval de vergunning weigeren.

In een derde onderdeel stellen de verzoekende partijen dat, gelet op de specifieke kenmerken van de plaatselijke omgeving, niet op redelijke wijze kon worden geoordeeld dat een milieuvergunningsverlening mogelijk was. Zij verwijzen hierbij uitdrukkelijk naar het negatieve advies van de gemeente Huldenberg van 10 september 2009 en de initiële weigering van deze gemeente van de aanvraag voor de corresponderende stedenbouwkundige vergunning. In de beroepsprocedure werden meerdere negatieve adviezen verstrekt, onder meer door het Agentschap voor Natuur en Bos en door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, die wees op de reeds maximaal belaste wegen en het niet kunnen waarborgen van de leefbaarheid van de kern van Neerijse. Desondanks werd een stedenbouwkundige vergunning tot reliëfwijziging verleend, die werd aangevochten, doch waarvan het beroep onontvankelijk werd verklaard wegens de laattijdigheid ervan. De argumenten die door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar werden aangereikt gelden evenwel ook voor de huidige aanvraag. De draagkracht van de omgeving wordt overstegen en de wegen waarlangs dient te worden ontsloten zijn niet geschikt om dit te doen, wat blijkt uit de neergelegde foto's en filmfragmenten op de website www.N253.be. Tevens blijkt het aantal verkeersslachtoffers (gewonden) te zijn toegenomen in de gemeente Huldenberg in 2012. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke redelijke basis kan worden

besloten dat de door de inrichting veroorzaakte hinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. Uit de feiten die worden aangebracht, waaronder parlementaire vragen, blijkt dat de N253 een verkeersonveilige weg is die de leefbaarheid van de omgeving niet ten goede komt, en waar reeds lang sprake is om de nodige infrastructurele werken te doen, doch dit zal nog enige tijd duren, waardoor redelijkerwijs niet kan worden besloten dat een vergunning voor het gevraagde enorme ontginningsproject kan worden verleend. De verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat een vergunning pas kan worden verleend nadat de onveilige situatie op verkeersvlak is aangepakt. Tevens wordt verwezen naar het document "Overzicht van de ontsluitingsmogelijkheden van het bedrijventerrein Waver", waaruit blijkt dat de N253 als vrachtroute niet realistisch is door zijn feitelijke kenmerken. De bestreden beslissing miskent dan ook de geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

8. De verwerende partij stelt in haar nota dat, wat het eerste onderdeel betreft, het standpunt van de verzoekende partijen niet kan worden gevolgd. Er werd voorafgaand aan de bestreden beslissing een screeningsnota opgemaakt met betrekking tot de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en in de bestreden beslissing zelf worden de ruimtelijke aspecten van de aanvraag duidelijk behandeld. Er werd weldegelijk een concrete toetsing van de aanvraag doorgevoerd ten aanzien van de goede ruimtelijke en plaatselijke ordening. Deze argumentatie is feitelijk juist, juridisch pertinent en draagkrachtig, en wordt door de verzoekende partijen slechts op niet goede gronden in vraag gesteld door loutere negatie of gratuite betwisting ervan. De verwerende partij wijst er op dat de ontginning die wordt vergund slechts een tijdelijke invloed heeft op de ruimtelijke ordening en dat de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening ook in dat perspectief moet worden gezien. In dat opzicht worden voldoende feitelijke elementen aangereikt, waarvan de verzoekende partijen niet aantonen dat dit niet het geval zou zijn, minstens vertrekken zij vanuit foute premissen.

Met betrekking tot het tweede onderdeel wijst de verwerende partij erop dat de rechtspraak die door de verzoekende partijen wordt geciteerd zelf stelt dat de beslissingnemende overheid in dit kader over een discretionaire

beoordelingsbevoegdheid beschikt, waarbij deze alle concrete gegevens bij haar afweging dient in rekening te brengen om een passende conclusie te trekken. De bestreden beslissing is ook op dit punt afdoende gemotiveerd. Er werd een belangenafweging gemaakt over het mobiliteitsaspect, waarbij is uitgegaan van de gegevens die daarover in het vergunningsdossier en het MER aanwezig waren. De verzoekende partijen maken daarentegen ongenueanceerde, kort door de bocht en niet wetenschappelijk gefundeerde conclusies naar de mobiliteitseffecten toe.

Wat het derde onderdeel betreft merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partijen in wezen niet akkoord zijn met de afweging die werd gemaakt met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening. De verwerende partij is echter de enige die bevoegd is een dergelijke afweging te maken in het kader van haar discretionaire bevoegdheid. Te dezen wordt geen enkele onwettigheid bewezen.

9. De tussenkomenende partij stelt dat, met betrekking tot het eerste onderdeel, weliswaar impliciet, het wettigheidstoezicht van de Raad van State beperkt is wat de toetsing van de aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening betreft. Enkel in het geval van een kennelijke onredelijkheid kan de schending van het redelijkeheidsbeginsel worden vastgesteld, nadat eerst werd nagegaan of de beslissing afdoende formeel gemotiveerd is. In casu blijkt dat de bestreden beslissing weldegelijk heeft rekening gehouden met de overwegingen van de opeenvolgende vernietigingsarresten en dat zeer omstandig werd gemotiveerd ten aanzien van de goede ruimtelijke ordening, waarbij rekening werd gehouden met het voorwaardelijk gunstig advies van Ruimte Vlaanderen. Voorts werden alle relevante aspecten die samenhangen met de ontzaveling overlopen en beoordeeld, en waar nodig milderende maatregelen opgelegd. Deze motivering weerlegt niet alleen de milieuhygiënische bezwaren doch gaat eveneens uitdrukkelijk in op de goede ruimtelijke ordening. Het betreft hier niet louter feitelijke vaststellingen, noch loutere stijlformules. De verzoekende partijen laten alleszins na aan te duiden welke aspecten van de goede ruimtelijke ordening onderbelicht zouden zijn gebleven. De minister schetst een zeer volledig beeld van de plaatselijke toestand

en de kenmerken van het landschap waarin de ontginning zal plaatsvinden. De verenigbaarheid met de aanwezige bewoning werd op een afdoende wijze getoetst, zowel voor deze naast het ontginningsgebied als deze langs de ontsluitingswegen. Hoe dan ook werden alle relevante aspecten in de bestreden beslissing behandeld. De beslissing vormt hoe dan ook één geheel waarbij de motieven aangaande de milieuhygiënische toetsing en de stedenbouwkundige toetsing met elkaar vervlochten zijn. Tevens kan zijdelings worden gewezen op het feit dat de stedenbouwkundige vergunning werd verleend en niet tijdig werd aangevochten. Op grond van het rechtszekerheidsbeginsel kan de Raad van State niet meer terugkomen op de stedenbouwkundige beoordeling die in die beslissing werd gemaakt. Voorts merkt de tussenkomende partij op dat de kritiek die wordt geuit op de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening loutere opportunistiekritiek is.

Met betrekking tot het tweede onderdeel wijst de tussenkomende partij erop dat na kennisname van de adviezen en de door haarzelf toegeleverde stukken, de minister van oordeel is dat de vergunning verleend kan worden mits er een exploitatiebeperking wordt opgelegd. Mede gelet op de verbetering van het wegdek op verschillende plaatsen kon op redelijke wijze worden besloten dat de hinder van de verkeersbewegingen tot een aanvaardbaar niveau beperkt blijft. Er wordt aldus gepoogd een toename van het verkeer te vermijden. De minister heeft in haar besluit echter geoordeeld dat de verkeersdruk in het "studiegebied" beperkt dient te worden omwille van de bezwaren die in de adviezen werden geformuleerd over de beweerde gebrekkige toestand van de N253. Omwille van deze reden werd de beperking in de jaarlijks te ontginnen hoeveelheid zand opgelegd. Hierdoor zou het aantal ritten van de vrachtwagens gelijk blijven met het huidige niveau, zijnde circa tien vrachtwagenritten per uur. De hinder zal dan ook niet toenemen. Voorts stelt de tussenkomende partij vast dat de verzoekende partijen ten onrechte een berekeningsmethode verlangen voor het inschatten van het verkeer van en naar de groeve. De verzoekende partijen bekritisieren met name de cijfers die werden gebruikt in het MER, omdat zij mede zouden gesteund zijn op gegevens die werden aangeleverd door de tussenkomende partij. Deze kritiek is onterecht, zoals

blijkt uit de praktijk. Er wordt geenszins gesteund op eenzijdige informatie bij de beoordeling van de verkeersproblematiek. Op basis hiervan werd een beperking opgelegd die eveneens slaat op de cementtransporten en de aanvoer van opvulgrond. Voortgaande op de gegevens waarop verwerende partij zich heeft gesteund, kan onmogelijk worden gesteld dat de beslissing omtrent de aanvaardbaarheid van het bijkomende verkeer op de belendende wegen onzorgvuldig zou zijn tot stand gekomen.

Voorts stelt de tussenkomenende partij dat het derde onderdeel geen adviezen of elementen bevat die niet in de bestreden beslissing werden betrokken, waarbij nogmaals wordt gewezen op de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij in casu beschikt. Het loutere feit dat andere partijen, buiten de verwerende partij, een andere mening hierover hebben maakt de bestreden beslissing niet onwettig. De studie waarnaar de verzoekende partijen verwijzen met betrekking tot een bedrijventerrein in Waver is niet relevant en de beoordeling van de huidige aanvraag is niet onverenigbaar met deze studie.

Beoordeling

10. De geschonden geachte bepalingen luiden als volgt :

"Artikel 4.3.1.

§ 1. Een vergunning wordt geweigerd:

1° indien het aangevraagde onverenigbaar is met:

a) stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken;

b) een goede ruimtelijke ordening;

2° indien de weigering genoodzaakt wordt door de decretale beoordelingselementen, vermeld in afdeling 2;

3° indien het aangevraagde onverenigbaar is met normen en percentages betreffende de verwezenlijking van een sociaal of bescheiden woonaanbod, vastgesteld bij of krachtens het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid;

4° in de gevallen waarin overeenkomstig artikel 8, § 1, van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid geen vergunning kan worden afgeleverd.

In de gevallen, vermeld in het eerste lid, 1° en 2°, kan het vergunningverlenende bestuursorgaan de vergunning toch afleveren, wanneer

het van oordeel is dat de overeenstemming van het aangevraagde met het recht en de goede ruimtelijke ordening gewaarborgd kan worden door het opleggen van voorwaarden, met inbegrip van het opleggen van een beperkte aanpassing van de ter beoordeling voorgelegde plannen. Die voorwaarden kunnen niet dienen om de leemten van een onvolledige of vage aanvraag op te vangen. De voorwaarde dat de ter beoordeling voorgelegde plannen beperkt worden aangepast, kan enkel betrekking hebben op kennelijk bijkomstige zaken¹[...]¹.

§ 2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

3° indien het aangevraagde gelegen is in een gebied dat geordend wordt door een ruimtelijk uitvoeringsplan, een gemeentelijk plan van aanleg of een verkavelingsvergunning waarvan niet op geldige wijze afgeweken wordt, en in zoverre dat plan of die vergunning voorschriften bevat die de aandachtspunten, vermeld in 1°, behandelen en regelen, worden deze voorschriften geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven.

De Vlaamse Regering kan, thematisch of gebiedsspecifiek, integrale ruimtelijke voorwaarden bepalen, ter beoordeling van de inpassing van welbepaalde handelingstypes, of van handelingen in specifieke gebieden, in een goede ruimtelijke ordening, onverminderd strengere planologische voorschriften of verkavelingsvoorschriften.

(...)'

'Artikel 1.1.4.

De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.'

'Artikel 26.

De administratieve overheid moet in al haar beslissingen inzake een eigen werk of handeling, of inzake het verlenen van een opdracht daartoe, of inzake een eigen plan of verordening, die een ankerplaats nadelig kunnen beïnvloeden:

1° voorkomen dat vermijdbare schade aan een typisch landschapkenmerk van een ankerplaats wordt veroorzaakt;

2° door schadebeperkende maatregelen te nemen, de betekenisvolle schade

die aan de ankerplaats wordt aangebracht zo veel mogelijk beperken, en indien dit niet mogelijk is, herstellen en compenseren.

De administratieve overheid geeft in haar beslissingen aan hoe zij rekening heeft gehouden met de verplichtingen van dit artikel.

De Vlaamse Regering stelt hierover nadere regels vast.'

'Artikel 17.

De beslissing over de vergunningsaanvraag is met redenen omkleed. De Vlaamse Regering bepaalt de vorm en de inhoudelijke elementen van deze beslissing.

De vergunning vermeldt onder welke voorwaarden de inrichting mag worden geëxploiteerd en bepaalt binnen welke termijn de vergunde inrichting in gebruik moet worden genomen. Die termijn mag geen drie jaar overschrijden".

11. De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze; het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De beslissingnemende overheid is evenwel niet verplicht op elk aangehaald argument afzonderlijk te antwoorden. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het

dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

12. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verkeersbewegingen die voortvloeien uit de exploitatie van de zandgroeve, geen ontoelaatbare belasting van de omgeving zullen vormen, mede gelet op de exploitatiebeperking.

Voorafgaand aan dit besluit worden een aantal overwegingen gemaakt met betrekking tot de verkeerssituatie in de onmiddellijke en ruimere omgeving. Het gaat hier vooral om feitelijke vaststellingen met betrekking tot het te verwachten verkeer dat de tussenkommende partij door haar exploitatie genereert. Toch zijn er ook een aantal als negatief te beschouwen overwegingen. In het MER werd geconcludeerd dat de beoogde exploitatie geen wijziging van de verkeersleefbaarheid met zich meebrengt. Tevens wordt in dit MER gesteld dat het vrachtverkeer geassocieerd met de NV De Kock een licht negatieve invloed zal hebben op de verkeersveiligheid. In de referentiesituatie tijdens het drukste uur (8-9 uur 's morgens) zouden er zich op een bepaald kruispunt 13% meer potentiële conflictsituaties voordoen in de beoogde toestand. In een subadvies van de afdeling Beleid Mobiliteit en Verkeersveiligheid van het departement Mobiliteit en Openbare Werken wordt gesteld dat de N253 als onveilig wordt beschouwd waardoor zwakke weggebruikers de N253 mijden. In dit subadvies wordt geconcludeerd dat het onveiligheidsgevoel door het extra vrachtverkeer zal toenemen, maar dat er verwacht wordt dat bijkomend vrachtverkeer weinig extra ongevallen zal veroorzaken. In het MER wordt gesteld dat een herinrichting van de N253 een gunstig effect heeft op de verkeersveiligheid. Door de invoering van éénrichtingsverkeer op een nieuw aan te leggen circuit te Neerijse worden de

kruispunten overzichtelijker. Deze inrichtingswerken zullen echter volgens het departement Mobiliteit en Openbare Werken zeker niet voor 2018 gerealiseerd worden.

Uit bovenstaande elementen die worden vermeld in de motivering van de bestreden beslissing lijkt alleszins niet te kunnen worden besloten dat het verkeer dat door de exploitatie van de tussenkomende partij wordt gegenereerd een positieve bijdrage levert aan de verkeersleefbaarheid van de omgeving waarin de exploitatie zich bevindt. Uit arrest nr. 221.463 lijkt te moeten worden afgeleid dat de verkeersproblematiek niet alleen vanuit milieuhygiënisch oogpunt dient te worden benaderd, doch ook vanuit een stedenbouwkundig standpunt dient te worden betrokken bij de besluitvorming en aldus onderdeel is van de beoordeling van de goede plaatselijke ordening. Gelet op de bovenstaande vaststellingen die in de bestreden beslissing werden gemaakt en rekeninghoudend met de conclusie die daaruit volgt, lijkt minstens sprake te zijn van tegenstrijdigheden in de motivering wat de verkeersleefbaarheid betreft naar de onmiddellijke omgeving toe, die mede het resultaat lijkt te zijn van de vergunde exploitatie van de tussenkomende partij. Gelet op deze vermeldingen lijkt minstens tot 2018 sprake te zijn van een ernstige verstoring van de goede plaatselijke ordening.

Het loutere feit dat de stedenbouwkundige vergunning terzake geen bezwaren heeft gemaakt of verleend is, is te dezen irrelevant daar de beide vergunningen andere doeleinden nastreven en de verleende stedenbouwkundige vergunning enkel slaat op de reliëfwijzigingen die werden aangevraagd, niet op de exploitatie van de aanwezige grondstoffen.

Bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag is de vergunningverlenende overheid er toe gehouden om, rekening houdend met alle concrete gegevens van de zaak en de erbij betrokken uiteenlopende belangen, de hinder en de risico's voor de mens en het leefmilieu te onderzoeken en, op grond van de precieze bevindingen van dat onderzoek, de passende eindconclusies te trekken. Die beoordelingsbevoegdheid impliceert onder meer dat de

vergunningverlenende overheid dient te onderzoeken of de ongemakken, inherent aan de voorgenomen exploitatie, de perken van de normale hinder niet te buiten gaan. Daarbij moet de overheid, wil zij zorgvuldig handelen, uitgaan van gegevens die op het ogenblik van de beslissing over de vergunningsaanvraag een voldoende hoge graad van zekerheid vertonen. Aangezien de leefmilieuregelgeving in de eerste plaats is ingesteld ter bescherming van de mens en het leefmilieu, kan immers niet worden aanvaard dat een vergunning wordt verleend zonder een voldoende, voorafgaandelijk, inzicht in de milieueffecten en de beheersing ervan. De bevoegde vergunningverlenende overheid dient niet alleen rekening te houden met de hinder die voortvloeit uit de vergunningsplichtige inrichting als zodanig, maar ook met alle hinder die onlosmakelijk verbonden is met en haar wezenlijke oorzaak vindt in de beoogde activiteiten. Te dezen heeft het de vergunde inrichting onmiskenbaar een belangrijk mobiliteitsgenererend effect. Die problematiek raakt het leefmilieu in de ruime omgeving van de inrichting en dient derhalve betrokken te worden bij de beoordeling van de kwestieuze milieuvergunningsaanvraag, zoals de verwerende partij ten andere ook heeft gedaan.

Het eerste en tweede onderdeel van het eerste middel zijn ernstig.

Uit het voorgaande blijkt dat de verkeerssituatie nog zeker tot 2018 problematisch lijkt te zijn. Op basis van deze vaststellingen was het verlenen van een milieuvergunning op het eerste gezicht niet in redelijkheid verantwoord.

Spoedeisendheid

Uiteenzetting van de partijen

13. De verzoekende partijen zetten hierover het volgende uiteen :

"Wat betreft de 2e en 3e verzoekende partij, staat vast dat ingevolge de inplanting van de bestreden inrichting er een aanzienlijke bijkomende verkeershinder in de Langestraat zal veroorzaakt worden. Dit wordt uitdrukkelijk erkend in de bestreden beslissing.

'Overwegende (...) dat de ontsluiting via de Langestraat te verkiezen is

aangezien deze straat gecategoriseerd is als lokale ontsluitingsweg (lokale II), terwijl de Ganzemansstraat slechts een woonstraat is (lokale III);'

'Overwegende dat (...) in het MER wordt gesteld dat 42% van de transporten de richting Leuven /Korbeek-Dijle aanhoudt en 58% richting Overijse /Loonbeek;'

Voor de Langestraat zal de verkeersdrukte - dewelke nu reeds problematisch is - ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden inrichting alleen maar verergeren. Zowel het toekomstig als het vertrekkend verkeer zal immers ontsloten worden langs de Langestraat, waardoor de Langestraat dus de totaliteit van de verkeershinder (en de daarmee gepaard gaande vermindering van de verkeersveiligheid, lawaaihinder, trillingshinder en stofhinder) zal moeten ondergaan.

De verkeershinder wordt door het MER geschat op een maximale passage van 117 vrachten per werkdag, zijnde 234 vrachtwagens per werkdag, of nog, in de periode van 10 uur exploitatie van 07.00 uur tot 17.00 uur, één vrachtwagen om de 3 minuten.

Deze toename van verkeershinder (overbelasting van het lokale wegennet, stilstaande vrachtwagens met draaiende motoren, stapvoets verkeer, het voortdurend claxonneren en manoeuvreren, het vertrekken en stoppen van zwaar vrachtverkeer, uitlaatgassen, ...) strekt de omwonenden, waaronder 2e en 3e verzoekende partij, tot een ernstig nadeel, waardoor het leefklimaat en hun recht op hun privéleven in substantiële mate zal worden belast ingevolge de bestreden inrichting.

De bestreden beslissing stelt in deze context eveneens:

'Overwegende dat er geoordeeld kan worden dat (...) het aandeel van de vrachtwagenbewegingen van De Kock op de getelde verkeersintensiteiten van de Langestraat beperkt is;'

De redenering van verwerende partij lijkt erop neer te komen dat, gelet op de zware bestaande verkeersstroom, het bijkomend verkeer ingevolge de bestreden inrichting proportioneel gezien niet veel bijkomende hinder zal veroorzaken, en er dus gerust nog kan bijkomen. Deze redenering is echter verkeerd. De momenteel bestaande verkeersstroom is op zich reeds zodanig belastend, dat een verzwaaring hiervan onverantwoord is.

De inrichting zal daarenboven ook aanleiding geven tot talrijke laad- en losactiviteiten ten gevolge van het voortdurend ontginnen van zand (grijpers), ophalen van zand (vrachtwagens) en het storten van afval (dichtslaande vrachtwagenkleppen). Deze hinder zal zich reeds vanaf vroeg in de ochtend manifesteren: vrachtwagens zullen vanaf 07u 's morgens aan en afrijden om vracht op te halen of afval te leveren, waardoor verzoekende partijen vanaf vroeg in de ochtend reeds geplaagd zullen worden door aan- en afrijdende vrachtwagens (daarin begrepen de storende waarschuwingsgeluiden als een vrachtwagen een achterwaarts manoeuvre uitvoert of zijn inhoud aflevert en de klep achteraan de vrachtwagen verschillende keren dichtslaat).

'De activiteiten veroorzaken lawaaihinder omdat zij gepaard gaan met het laden, lossen en verplaatsen van materialen, en met het verkeer van zware vrachtwagens. De zeer grote toename van het aantal bedrijfsvoertuigen veroorzaakt ontegensprekelijk geluids- en geurhinder.'

Ten aanzien van de woningen in de Langestraat wordt ook de totale

geluidshinder ingevolge de bestreden inrichting tot een onaanvaardbaar niveau verhoogd. Dit wordt expliciet erkend in de bestreden beslissing:

'Overwegende dat het omgevingsgeluid in de woningen rondom de zandegroeve in belangrijke mate wordt bepaald door het verkeerslawaaï op de Langestraat, Loonbeekstraat en Dorpstraat; dat het vrachtwagentransport van De Kock een niet verwaarloosbare invloed heeft op het wegverkeerslawaaï; dat het vrachtwagentransport voor de aan- en afvoer van zand het omgevingsgeluid ter hoogte van de Loonbeekstraat en de Dorpstraat met 1,5 tot 3 dB(A) zal verhogen; dat zowel de berekende geluidsbelasting (L_{Aeq}, dag) voor het wegverkeerslawaaï niet gerelateerd aan de werkzaamheden van NV De Kock (67,4 en 68,4 dB(A)) als het vrachtverkeer van NV De Kock (66 en 64,2 dB(A)) hier telkens hoger ligt dan de richtwaarde van 60 dB(A) tijdens de dagperiode uit het 'Ontwerp koninklijk besluit tot de vaststelling van grenswaarden voor lawaai binnenshuis en buitenshuis en van geluidsisolatie-eisen voor woningen' (1991); dat voor de Langestraat de berekende geluidsbelasting (L_{Aeq}, dag) ten gevolge van vrachtverkeer gerelateerd aan NV De Kock 68 dB(A) bedraagt: dat ter hoogte van de Langestraat de geluidsbelasting van NV De Kock een dominante invloed zal hebben op het omgevingsgeluid;'

De bestreden beslissing erkent aldus:

- dat de richtwaarde voor omgevingsgeluid 60 dB(A) bedraagt ;
- dat de berekende geluidsbelasting voor de Langestraat, enkel en alleen ten gevolge van vrachtverkeer gerelateerd aan NV De Kock maar liefst 68 dB(A) bedraagt ;
- dat ter hoogte van de Langestraat de geluidsbelasting ten gevolge van vrachtverkeer gerelateerd aan NV DE KOCK 'een dominante invloed zal hebben op het omgevingsgeluid' ;

Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat het omgevingsgeluid verdubbelt per 3 dB(A). Met andere woorden, de stijging van 60 naar 63 dB(A) betekent een verdubbeling van het lawaai. De stijging van 60 naar 66 dB(A) betekent een verviervoudiging van het lawaai. De stijging van 60 naar 68 dB(A) (dit is de door firma DE KOCK in de Langestraat bijkomend veroorzaakte lawaaihinder) betekent bijgevolg dat het bestaande lawaai ongeveer met factor 6 wordt vermenigvuldigd.

Uw Raad oordeelde reeds dat een overschrijding van de geluidsnorm met minstens 5dB geen geringe overschrijding is. Een verhoogde geluidsbelasting tot maar liefst 68 dB(A), enkel en alleen ingevolge het vrachtverkeer gerelateerd aan NV DE KOCK, betekent met andere woorden wel degelijk een significant negatieve invloed op de verzadigingsgraad en de verkeersleefbaarheid van de Langestraat, evenals op het leefklimaat van 1^e en 2^e verzoekende partijen.

'De onmiddellijke omgeving van de inrichting betreft een woonpark met een betrekkelijk groen karakter. De uitbating (...) in een dergelijke rustige en groene omgeving heeft een grote negatieve impact voor de omwonenden. Het argument van de aantasting van het woonklimaat is dan ook ernstig.'

Gelet op de ligging van de inrichting, vlak aan de perceelsgrens van zo'n 70 tal woningen en dus geklemd tussen een woongebied met bestaande woningen (Langestraat - N253 - Ganzemanstraat), zullen de omwonenden ernstige geluidshinder ondergaan. 1^e en 2^e verzoekende partijen betwisten ten

stelligste dat deze geluidshinder gecompenseerd zal worden door de 150 meter lange 'zandbuffer' die werd aangelegd. De afstand tussen de woonplaats van 2^e en 3^e verzoekende partijen en de bestreden inrichting is te beperkt waardoor, zelfs rekening houdend met de zandbuffer, niet ernstig kan worden betwist dat de woonomgeving en het leefklimaat van de verzoekende partijen zeer nadelig zullen worden beïnvloed door de exploitatie. Bovendien is de grootschaligheid van het project en de uit te voeren werken (afschrapen, uitdiepen, opvullen) niet van aard om de hinder voor de omwonenden te relativeren.

Daarenboven blijkt uit de aard en de omvang van het bestreden project ontegensprekelijk dat het plateau en het reliëf door de ontginning onherroepelijk zullen worden aangetast (het landschap wordt ofwel drastisch gewijzigd, ofwel gewoon vernietigd). 2^e en 3^e verzoekende partijen, wiens woningen grenzen aan de inrichting, en die van uit hun tuin letterlijk uitkijken op het projectgebied, zullen dag na dag de natuurwetenschappelijke, historische, esthetische en sociaal-culturele kenmerken verder zien aftakelen en uiteindelijk onherroepelijk verloren gaan.

'De verzoekende partijen hebben rechtstreeks zicht op de activiteiten van de tussenkomende partij. De visuele hinder spruit niet alleen voort uit de stedenbouwkundige vergunningen, maar ook uit het stapelen van containers, het opslaan van bouwafval en het stallen van bedrijfsvoertuigen die niet het voorwerp uitmaken van stedenbouwkundige vergunningen.'

(...)Ingevolge de bestreden vergunning wordt de schoonheidswaarde van het landschap, de onmiddellijk omgeving van de landelijke gemeente Neerijse, onherroepelijk aangetast, en gaan de cultuur-historische aspecten definitief verloren.

(...)

284. In casu zijn verzoekende partijen van mening dat er sprake is van spoedeisendheid omwille van de volgende redenen :

1. De bestreden beslissing berokkent verzoekende partijen ernstige ongemakken

De vordering tot schorsing strekt tot het beëindigen van de ernstige ongemakken en hinder die uit de exploitatie voortvloeien;

De omvang en de ernst van deze hinder afdoende werd omschreven en aangetoond in voorliggend verzoekschrift: de inrichting geeft aanleiding tot talrijke laad- en losactiviteiten ten gevolge van het voortdurend ontginnen van zand (grijpers), ophalen van zand (vrachtwagens) en het storten van afval (dichtslaande vrachtwagenkleppen). Deze hinder manifesteert zich reeds vanaf vroeg in de ochtend: vrachtwagens zullen vanaf 07u 's morgens aan en afrijden om vracht op te halen of afval te leveren, waardoor verzoekende partijen vanaf vroeg in de ochtend reeds geconfronteerd worden met aan- en afrijdende vrachtwagens (daarin begrepen de storende waarschuwingsgeluiden als een vrachtwagen een achterwaarts manoeuvre uitvoert of zijn inhoud aflevert en de klep achteraan de vrachtwagen verschillende keren dichtslaat);

Dat deze ongemakken ernstig zijn, blijkt ontegensprekelijk uit de door verzoekende partijen bijgevoegde stukken en fotomateriaal: de huidige exploitatie (opvulling van een vroeger ontgonnen groeve) speelt zich immers af vlak achter de woningen in de Loonbeekstraat (N253), op slechts 10 meter van de perceelsgrens (cf. woning 8^e verzoekende partij):

(...)

Aangezien de ernst van deze hinder en ongemakken niet redelijk kan worden betwist, vermits de huidige exploitatie zich op slechts 10 meter van de perceelsgrens bevindt van de huizen in de Loonbeekstraat (N253), waaronder dat van 8^e verzoekende partij ; aangezien ook de woonst van 2^e en 3^e verzoekende partij grenzen aan de percelen waarop de bestreden beslissingen betrekking heeft; aangezien uw Raad reeds heeft geoordeeld dat de woonkwaliteit ernstig kan worden aangetast ingevolge de nabijheid van de inrichting;

Deze ernstige ongemakken zullen zich bij verdere exploitatie alleen maar bestendigen, gelet op:

- de omvang van het project (de bestreden beslissing vergunt de ontginning van 132.000m³/jaar, terwijl er in 2013 'slechts' 27.820m³ werd ontgonnen - bij maximale exploitatie kan de hinder dus alleen maar substantieel toenemen);
- de zeer dichte nabijheid van tientallen woningen;
- en het feit dat de bewoning ook steeds denser wordt (wat door verwerende partij ook wordt toegegeven, cf. advies d.d. 15 januari 2014 van departement MOW);

Daarenboven dient de ontsluiting volgens de bestreden beslissing te verlopen 'via de Langestraat'; echter, ook de zijstraat waarin 3^e verzoekende partij woont heet 'Langestraat'; verzoekende partijen merken op dat de bestreden beslissing de exploitant geen verbod oplegt om gedurende fase 2 gebruik te maken van deze zijstraat om het talrijke vrachtvervoer langs te ontsluiten; dat dit op zich reeds een teken is van het feit dat de hinder niet afdoende werd ingeschat door verwerende partij;

Aangezien de bestreden beslissing ontegensprekelijk onaanvaardbare hinder zal veroorzaken voor verzoekende partijen;

(...)

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden geschorst'.

14. In de nota weerlegt de verwerende partij de aangevoerde spoedeisendheid als volgt :

"De bestreden beslissing dateert van 07 mei 2014 en werd op 21 mei 2014 bekendgemaakt aan de verzoekende partijen. Het verzoekschrift van de verzoekende partijen zelf werd pas door uw Raad ontvangen op 04 juli 2014. Tussen de bekendmaking van de beslissing en het indienen van het beroep is een periode van maar liefst 44 dagen verstreken.

Daarbij moet worden opgemerkt dat het ingediende verzoekschrift voor het overgrote deel een letterlijke overname is van het verzoekschrift dat de verzoekende partijen eerder indienden in de zaak die gekend is onder rolnummer G/A 209.820 / VII-38873.

De houding van de verzoekende partijen in deze zaak toont aan dat er geen sprake is van enige spoedeisendheid.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet zozeer een uiteenzetting geven over

spoedeisendheid, maar over de ernst van de nadelen die zij beweren te (zullen) ondervinden in gevolge de bestreden beslissing. Sinds de recente hervorming van de regelgeving om bij uw Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve beslissing te vragen, is een dergelijke uiteenzetting volledig naast de kwestie. In ieder geval moet worden opgemerkt dat de verzoekende partijen het bestaan en ontstaan (oorzakelijk verband met de vergunde exploitatie) van de beweerdte nadelen niet aantonen. Nochtans dragen zij wat de vordering tot schorsing betreft als enige de bewijslast, en die is voor het vereiste van de urgentie strikter dan voor het vereiste van het belang.

De verwerende partij betwist tenslotte dat de onaanvaardbare attitude die zij zou aannemen en de grove onregelmatigheid waarmee de bestreden beslissing zou behept zijn (p. 154 van het verzoekschrift) - welke feiten hier overigens formeel worden ontkend -, pertinente elementen voor de beoordeling van de urgentie zouden zijn. Dit is des te meer het geval nu de verzoekende partijen de opdracht van de Vlaamse minister bevoegd voor leefmilieu om als orgaan van actief bestuur te beslissen over administratieve beroepen inzake milieuvergunningen op een hoop te gooien met andere en daaraan volstrekt vreemde bevoegdheden van de Vlaamse overheid inzake handhaving in zaken van milieu en ruimtelijke ordening, en zelfs met de bevoegdheid van een burgemeester om bestuurlijke maatregelen op te leggen.

Er is geen spoedeisendheid bewezen".

15. De tussenkommende partij stelt het volgende aangaande de spoedeisendheid :

"3 GEEN SPOEDEISENDHEID AANGETOOND

27. Verzoekers vorderen de schorsing van de bestreden milieuvergunning, en voeren daarbij aan dat de vordering zgn. spoedeisend zou zijn.

Sedert de inwerkingtreding van de Wet van 20 januari 2014 kan de schorsing van een administratieve akte bevolen worden, en dit op elk moment in het geding, wanneer de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring, en op voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de betrokken akte prima facie kan verantwoorden. Het verzoekschrift tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die, volgens de indiener, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van het verzoek tot schorsing wordt ingeroepen (art. 17 Gecoördineerde Wetten op de Raad van State).

28. (...)

29. Rekening houdend met de omschrijving van het begrip spoedeisendheid zoals het gehanteerd wordt voor de burgerlijke kort gedingrechter, bewijzen eisers geenszins dat er op dit ogenblik spoedeisendheid aan de orde is.

30. In het kader van hun vorige beroep bij Uw Raad werd op termijn van nauwelijks 3 maanden een uitspraak ten gronde gedaan (verzoekschrift ingediend op 19 augustus 2013; - arrest volgde op 14 november 2013). Dit is uiteraard zeer snel. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom het instellen van een beroep tot nietigverklaring niet zou volstaan. Het instellen van een

afzonderlijke vordering tot schorsing lijkt integendeel slechts van aard om de behandeling van de vordering ten gronde te vertragen. Deze vaststelling volstaat om de gevorderde schorsing af te wijzen.

31. Verder wordt in de parlementaire werken terecht benadrukt dat bij de beoordeling van de spoedeisendheid onder meer rekening gehouden moet worden met de vroegere 'procedurele houding' die de eisers hebben aangenomen.

Op verschillende ogenblikken dient evenwel vastgesteld dat eisers hebben nagelaten (tijdig) de nodige procedures in te stellen om het zogezegd dringende nadeel te voorkomen.

Ten eerste hebben eisers nagelaten een tijdig beroep in te stellen tegen de stedenbouwkundige vergunning die aan verzoekster tot tussenkomst werd verleend op 15 september 2011. Vermits het grootste deel van de middelen van verzoekers te maken heeft met de stedenbouwkundige toetsing van het project, is het onbegrijpelijk dat men deze beroepsmogelijkheid heeft laten verstrijken. Wanneer eisers dan finaal toch nog een procedure instellen bij de burgerlijke rechter tegen deze stedenbouwkundige vergunning (...), dan roepen zij ook in die procedure geen spoedeisendheid in. Zij hadden bv. kunnen proberen om met toepassing van art. 19 2e lid Ger.W. een wachttoestand te creëren in afwachting van de verdere beroordeling, maar dit hebben zij nagelaten.

Ten tweede hebben eisers eveneens nagelaten een hoger beroep in te stellen tegen de beschikking van de Leuvense kort gedingrechter van 10 december 2013, waarbij hun vordering tot stillegging van de zandgroeve werd afgewezen (...). Dit is des te meer verrassend omdat in die beschikking precies de urgentie van hun vordering werd betwist:

'4.4. Conform art 584 Gerechtelijk Wetboek doet de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, in de gevallen die hij spoedeisend acht, bij voorraad uitspraak in alle zaken, behalve die welke de wet aan de rechterlijke macht onttrekt.

Er is sprake van urgentie wanneer een onmiddellijke beslissing wenselijk is om schade van een bepaalde omvang dan wel ernstige ongemakken te voorkomen (Cass. 13 september 1990, Arr. Cass., 1990-1991, 42).

Een vordering is urgent, wanneer de gewone rechtspleging niet bij machte is het geschil tijdig op te lossen. Er moet hierbij ook gekeken worden naar het gedrag van de eiser en naar de aard van de gevorderde maatregel. Bij de beoordeling van de urgentie gaat de rechter ook over tot een afweging van de belangen van partijen.

4.5. Partij DENAYER vraagt in kortgeding de stopzetting van de uitbating van de zandgroeve 'Kerkeveld' te bevelen, nu de milieuvergunning toegekend door de Minister van Leefmilieu vernietigd werd door de Raad van State bij arrest van 14 november 2013.

Het is niet betwist dat de zandgroeve al wordt uitgebaat sinds het najaar van 2011.

Op 22 november 2012 werd een eerdere milieuvergunning verleend door de Minister van Leefmilieu, ook reeds vernietigd door de Raad van State. De exploitatie van de zandgroeve werd gewoon verder gezet in afwachting van een nieuwe beslissing van de Minister van Leefmilieu.

Uit de pleidooien op de zitting van 6 december 2013 is gebleken dat de stopzetting van de activiteiten in de zandgroeve onmiddellijk leidt/zal leiden tot grote moeilijkheden voor het bedrijf en zijn werknemers. Partij BISSON brengt een verslag bij van een bedr(i)jfsrevisor waaruit de te verwachten schade op 51.000 euro per dag wordt geraamd.

4.6. Er bestaat ernstige betwisting over de rechten van partijen.

Volgens partij DENAYER moet E. DE KOCK nv de exploitatie van de zandgroeve stopzetten, nu de milieuvergunning afgeleverd door de Minister van Leefmilieu werd vernietigd en de Minister een nieuwe beslissing moet nemen. E. DE KOCK nv betwist dit en wordt hierin blijkbaar bijgetreden door de bevoegde milieu-inspectiediensten.

Doordat de rechter in kort geding geen beslissing neemt waardoor de rechten van partijen komen vast te staan, probeert hij zich rekenschap te geven van de concrete gevolgen van zijn beslissing. Het nadeel van de eiser bij het afwijzen van de vordering wordt afgewogen tegen het nadeel dat de verweerder lijdt bij de toekenning van de vordering. (zie BEERNAERT, S., 'Algemene principes van het civiele kort geding' R.W. 2001-2002, 1341 e.v.)

De rechtbank is van oordeel dat er onvoldoende urgentie wordt aangetoond om een dergelijke verregaande maatregel met mogelijk onomkeerbare gevolgen voor het bedrijf en zijn werknemers, in kort geding te bevelen, zonder dat de rechten van partijen onbetwistbaar vaststaan.

De rechtbank is van oordeel dat het door partij DENAYER gevraagde geen maatregel is die de toestand van partijen voorlopig regelt, maar een maatregel is die de economische activiteit van E. DE KOCK nv ernstig aantast, zonder dat eerst een beslissing ten gronde werd genomen over de rechten van partijen.

Partij DENAYER daarentegen toont niet aan dat zij in toenemende mate ernstige schade lijdt door de ontginning van de zandgroeve. Zonder de hinder voor de omwonenden te willen negeren, stelt de rechtbank vast dat de exploitatie van de zandgroeve reeds meer dan twee jaar op dezelfde wijze gebeurt.

De vordering tot stopzetting van de exploitatie wordt dus bij gebrek aan urgentie afgewezen."

Deze beschikking werd betekend en is inmiddels definitief geworden. Verzoekster tot tussenkomst beroept zich op het juridische gezag van gewijsde ervan, minstens dient vastgesteld dat verzoekers zelf aan de basis liggen van de zagezegde spoedeisendheid die zij thans voor Uw Raad inroepen.

In het licht van voormelde beschikking is het overigens merkwaardig dat verzoekers menen verwijten te moeten formuleren over de attitude van verzoekster tot tussenkomst. Verzoekster tot tussenkomst zet haar exploitatie verder omdat zij daartoe uitdrukkelijk de toelating heeft gekregen zowel van de inspectiediensten als van de bevoegde rechter in kort geding. Verzoekers hebben in die beoordeling berust.

32. Verder dient aangenomen te worden dat de verzoekende partij die tracht een schorsing te bekomen bij Uw Raad, nog steeds het bewijs dient te leveren van een ernstig nadeel - hetgeen aansluit bij de oude schorsingsvoorwaarde van het MTHEN, behoudens dan dat de vereiste van het 'moeilijk herstelbaar' karakter komt te vervallen.

De bewijslast omtrent dit ernstig nadeel rust integraal bij de verzoekende partij, en zij mag zich ter zake niet beperken tot algemeenheden of niet-gestaafde

beweringen. Indien meerdere verzoekers gezamenlijk optreden, zoals hier, dient bovendien verzoeker per verzoeker te worden uiteengezet waarin het beweerd ernstig nadeel precies bestaat.

In hoofddorde verwijst verzoekster tot tussenkomst in dit verband naar de beoordeling die Uw Raad reeds gemaakt heeft omtrent dezelfde zagezegde nadelen die (quasi) dezelfde verzoekers ingeroepen hebben naar aanleiding van het M.B. van 12 november 2010. Alleen de tweede en de achtste verzoekers zijn 'nieuw', maar de beweerde nadelen die zij inroepen verschillen niet van deze van de andere buurtbewoners (cf infra over de situering van hun beweerde woonplaatsen). Deze vordering tot schorsing werd afgewezen bij arrest nr. 213.763 van 9 juni 2011. Uw Raad hanteerde in voormeld arrest de volgende motivering:

'11. De verzoekster tot tussenkomst voert terecht aan dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de eerste verzoekende partij en de overige verzoekende partijen. De eerste verzoekende partij is een rechtspersoon, terwijl de overige verzoekende partijen natuurlijke personen zijn.

Luidens het statutair doel van de eerste verzoekende partij streeft zij naar 'de bescherming van het leefmilieu, waaronder : het behoud van de natuur, fauna en flora, de bescherming van het landschap en het beheer van groengebieden, het behoud van het landelijk karakter van de gemeente, het stedenschoon, het onroerend cultuurpatrimonium en de ontwikkeling en herstructurering van de woonkernen naar menselijke schaal, de bestrijding van vervuiling van bodem, water en lucht, van het lawaai en alle vormen van milieuhinder, de mobiliteitsproblemen onderzoeken en de verkeersveiligheid bevorderen', 'de problemen i.v.m. het milieu en (de) samenleving onderzoeken en de bevolking hierover informeren', 'de nodige initiatieven inzake leefmilieu en samenleving nemen, steunen en coördineren' en 'alle handelingen stellen die rechtstreeks of onrechtstreeks verband houden met haar doel, ook juridische waaronder het vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu'. Deze opsomming is ook 'niet limitatief. Haar werkingsgebied omvat overeenkomstig artikel 4 van de statuten 'de gemeente Groot Huldenberg en de daaraan grenzende gemeenten alsook het Dijlebekken'.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit is niet van aard om dit statutair doel noch de verzoekende vereniging in haar werkingsgebied te belemmeren, door haar ervan te weerhouden de voornoemde doelstellingen na te streven. De verzoekende vereniging zal hiermee evenmin haar bestaansreden verliezen. Zij blijkt immers ook nog actief te ijveren bij een leem- en zandontginning aan de Nijvelsebaan te Huldenberg en de industriezone 'Wavre-Nord' op de site van de Bilande en voor de vermindering van het vliegtuiglawaai boven Groot-Huldenberg en zij organiseert ook nog fototentoonstellingen en is vertegenwoordigd in diverse andere organisaties en adviesraden.

De eerste verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk door de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondergaan.

12. Artikel 8, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State luidt als volgt :

'Het enig verzoekschrift bevat, naast de vermeldingen die worden opgesomd in artikel 2 van de algemene procedureregeling :

1°(...);

2°(...);

3° een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijke nadeel aantonen;

4° (...)"

Hieruit volgt dat een verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan en dat met niet in de vordering tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen geen rekening kan worden gehouden. De verzoekende partij mag zich daarbij ook niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient integendeel zeer concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of dreigt te ondergaan.

De Raad van State stelt in dat verband vast dat de tweede, derde en achtste verzoekende partijen op vage wijze opwerpen geluids-, stof-, en trillingshinder te zullen ondervinden en dat zij die nadelen in concreto niet betrekken op de wezenlijke overwegingen daaromtrent uit het MER en uit het bestreden besluit en ook niet ingaan op de talrijke bijzondere exploitatievoorwaarden die in het bestreden besluit worden opgelegd om aan deze hinder te remediëren. De algemene bewering van de tweede en derde verzoekende partijen dat er een 'immense toename van de werkzaamheden en van het vrachtvervoer (zal zijn), met alle ongemakken van dien, zowel van stof, lawaaihinder, trillingen, enz ...", volstaat in die context dan ook niet om te besluiten tot het voorhanden zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het is niet de taak van de Raad van State om, doende wat die verzoekende partijen hadden moeten doen en op gevaar af de gelijkheid tussen de procespartijen en de rechten van verdediging van de verwerende partij te schenden, zelf op zoek te gaan naar de argumenten die ter verantwoording van het nadeel konden zijn bijgebracht en om vervolgens zelf de lacunes in de onderhavige vordering te verhelpen.

De tweede en derde verzoekende partijen leggen wel uit dat de bestreden milieuvergunning ernstige verkeershinder zal teweegbrengen langsheen de Loonbeekstraat, zijnde de N253, waar zij wonen en werken, doch zij gaan er aan voorbij dat in het bestreden besluit, onder de vorm van een bijzondere exploitatievoorwaarde, de jaarlijks te ontginnen hoeveelheid zand op aanzienlijke wijze wordt beperkt tot 132.000 m³ per jaar, en dit om 'geen uitbreiding van de verkeersdruk toe te laten', zodat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, in verhouding tot de reeds bestaande toestand, op het eerste gezicht geen extra verkeershinder met zich zal brengen die dermate groot zal zijn om als een ernstig nadeel te kunnen worden beschouwd.

Zulks geldt eveneens voor de vierde verzoeker, die hoofdzakelijk de verkeerssituatie op de N253 hekelt. Met de reeds genoemde bijzondere exploitatievoorwaarde is het de bedoeling om de uitbreiding van de

verkeersdruk te beperken zodat de gewestweg, in strijd met wat hij vreest niet 'extra onveilig zal worden met dit extra zwaar vrachtvervoer'.

De vijfde verzoeker ziet het verdwijnen van zijn 'prachtig zicht op het projectgebied' als een ernstig nadeel. Dit nadeel vloeit evenwel niet voort uit de bestreden beslissing, doch uit de gewestplanbestemming die het gebied als ontginningsgebied heeft ingekleurd. Hij houdt blijkbaar ook geen rekening met de opgelegde bijzondere exploitatievoorwaarden die ertoe strekken de visuele hinder tot een minimum te beperken en de omstandigheid 'dat het open karakter van het landschap en de vergezichten die als beleidswenselijkheden voor het plateau als geheel voorop gezet zijn, door het project als dusdanig weinig beïnvloed worden(,) dat na de exploitatie de heraanleg van vegetatie in het kader van de noodzakelijke boscompensatie leidt tot herstel van landschapsstructuren (en) dat de buurtweg na de ontginning zal worden aangelegd', met uitzondering van de holle weg waarvan 'de intrinsieke cultuurhistorische waarden (...) niet zullen kunnen worden hersteld'. Hij blijft ook vaag over de aangevoerde geluidshinder, schade aan zijn gezondheid en een verstoring van zijn rust.

De zesde verzoeker ziet zijn ernstig nadeel in de omstandigheid dat enkele van zijn eigendommen gelegen zijn in de nabijheid van de exploitatie. Hij duidt echter niet aan welke vorm en welke mate van hinder hij verwacht te zullen ondergaan. Zijn argumentatie lijkt op het eerste gezicht veeleer een aantonen van belang dan een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ten aanzien van de zevende verzoeker, die op een aanzienlijke afstand woont van de bestreden inrichting, gelden dezelfde overwegingen als die met betrekking tot de vijfde verzoeker omdat de zevende verzoeker ook zijn nadeel situeert 'in de visuele verstoring en de vernietiging van het bestaande open landschap'. Het door hem aangevoerde bijkomend nadeel 'als gebruiker (...), (met name) als fietser en wandelaar, en in het bijzonder als natuurliefhebber' die door de bestreden vergunning de buurtweg niet zal kunnen gebruiken, is in feite een tijdelijke onmogelijkheid om een hobby of een vrijetijdsbesteding uit te oefenen : de buurtweg zal immers na de ontginning terug worden aangelegd. Zulks vormt dan ook geen nadeel dat op zich de voor een schorsing vereiste graad van ernst vertoont. Dat deze buurtweg 'over een deel een prachtige en unieke holle weg inhoudt' doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De negende verzoeker houdt geen rekening met het feit dat in het bestreden besluit 'de bijzondere voorwaarde in het deputatiebesluit die stelt dat voor inkomend vrachtverkeer dat via de N253 uit de richting van Brussel komt, wordt aanbevolen om gebruik te maken van de Ganzemanstraat' wordt geschrapt, zodat er in redelijkheid wordt aangenomen dat deze verzoeker in deze straat geen ernstige verkeershinder zal ondervinden door de exploitatieactiviteiten van de verzoekster tot tussenkomst.

De tweede tot en met de negende verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.'

Er is geen enkele reden waarom thans anders beslist zou moeten worden over de vordering tot schorsing.

Ook in het huidige verzoekschrift beroepen verzoekers zich - weliswaar op zeer omstandige en repetitieve wijze - op algemene nadelen, die niet concreet bewezen worden.

De exploitatie van verzoekster tot tussenkomst betreft een normale ontginningsactiviteit die niet gepaard gaat met uitzonderlijke hinder, en die integendeel quasi integraal plaatsvindt binnen een ontginningsput (n.b. in een ontginningsgebied volgens het gewestplan). Binnen deze put wordt de ontginning aan het zicht onttrokken. Bovendien worden tal van milderende maatregelen genomen, o.a. de aanleg van een talud ter hoogte van de Langestraat, de aanleg van groene buffers, de verharding van de werfwegen, het natspuiten van de wegen en werfwegen bij droog en winderig weer (...). De mobiliteit van en naar de groeve is op diepgaande wijze onderzocht door de vergunningverlenende overheid, en om de hinder te beperken werd een ontginningsbeperking opgelegd in de vergunning.

Wat rest is hoogstens een normale hinder die samenhangt met een woonplaats naast een ontginningsgebied. Aan het verkeer op de belendende wegen (o.m. de N253) dragen de vrachtwagens van verzoekster tot tussenkomst slechts marginaal bij.

Verzoekers brengen geen nieuwe stukken bij die het nadeel aannemelijk zouden kunnen maken. Hun stuk 20, i.e. een nota met 'landschappelijke analyse van het projectgebied', is een nieuw stuk maar heeft betrekking op zogenaamde aantasting van het landschap door de reliëfwijziging. Deze reliëfwijziging hangt samen met de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning, die verzoekers niet (tijdig) hebben aangevochten. De foto's en filmfragmenten die zij doorheen hun verzoekschrift en in de bijlagen bij het verzoekschrift opnemen, zijn verder bijzonder onduidelijk en onmogelijk te situeren ten aanzien van de zandgroeve. Nergens kan geverifieerd worden hoe deze foto's zich verhouden ten aanzien van de woningen van verzoekers.

Bovendien is de bestreden beslissing in essentie dezelfde als de eerdere beslissing dd. 12 november 2010, zij het dat de beslissing thans beter onderbouwd wordt door aangepaste en betere motivering op grond van een uitgebreid administratief dossier.

Verzoekster tot tussenkomst beroept zich dan ook op het gezag van gewijsde van het afwijzend arrest inzake de vordering tot schorsing gericht tegen de eerdere milieuvergunning (exceptie van gezag van gewijsde en uitputting van rechtsmacht). Wat de beoordeling van het MTHEN betreft, is dergelijk schorsingsarrest een eindarrest dat wel degelijk gezag van gewijsde heeft, minstens tussen de partijen in de zaak.

Verder herneemt verzoekster tot tussenkomst haar argumentatie omtrent het beweerd MTHEN ontwikkeld in het kader van de eerdere procedure G/A 199.026/VII-37.987, aangevuld waar nodig.

33. Er dient ten gronde te worden opgemerkt dat verzoekers in hun uiteenzetting omtrent het zogenaamd ernstig nadeel nalaten een onderscheid te maken tussen de beweerde hinderaspecten voortvloeiend uit de stedenbouwkundige vergunning, en de thans voor Uw Raad bestreden milieuvergunning. Uw Raad heeft in zijn eerdere rechtspraak terecht gewezen op het onderscheid dat dient te worden gemaakt tussen de gevolgen van de uitvoering van enerzijds een bouwvergunning en een milieuvergunning (zie de

rechtspraak aangehaald bij T. DE WAELE, 'Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als schorsingsvoorwaarde in het administratief kort geding voor de Raad van State in milieuvergunningsprocedures', in T. DE WAELE, P. FLAMEY, P. SOURBRON en P.J. VERVOORT, De milieuvergunning in het Vlaamse gewest. Een overzicht van rechtspraak van de Raad van State, Brugge, Vanden Broele, 2009, 433-434).

Waar verzoekers zich te dezen beroepen op visuele hinder (uitgraven van het landschap), op het verdwijnen van een buurtweg, en zogenaamde mobiliteitsproblemen, dient vastgesteld dat het hier gaat om zgn. nadelen die niet voortvloeien uit het bestreden besluit, en die integendeel samenhangen met de tenuitvoerlegging van de bouwvergunning (of die zelfs afhankelijk zijn van machtigingen in het kader van de Buurtwegenwet, althans in de interpretatie van verzoekers dat dergelijke machtigingen noodzakelijk zouden zijn, quod non, zie het derde middel).

Verwezen wordt naar het arrest De Bruycker en Plasschaert van Uw Raad (nr. 78.449 van 28 januari 1999), waar de verzoekende partij in het kader van zijn vordering tot schorsing gericht tegen een exploitatievergunning voor een pluimveebedrijf eveneens visuele hinder had ingeroepen ten aanzien van de stallen, en waar Uw Raad terecht oordeelde:

'Overwegende dat de ingeroepen visuele hinder en de aantasting van het gebied door de oprichting van de kippenstal, die bij de bestaande hoeve aansluit, niet voortvloeit uit de bestreden exploitatievergunning maar desgevallend uit de nog te verlenen bouwvergunning;'

De z gezegde nadelen die samenhangen met een reliëfwijziging in het projectgebied en met de beweerd mobiliteitsproblemen op de N253 vloeien derhalve voort uit de stedenbouwkundige vergunning, en niet uit de huidige milieuvergunning.

Wat deze stedenbouwkundige vergunning betreft, heeft verzoekster tot tussenkomst er eerder reeds op gewezen dat verzoekers hebben nagelaten deze vergunning (tijdig) aan te vechten. De reliëfwijziging is dan ook definitief vergund, zonder dat verzoekers in dat verband nog bezwaren kunnen laten gelden.

34. Meer in het algemeen dient vastgesteld dat verzoekers gekozen hebben voor een woonplaats naast een ontginningsgebied volgens het gewestplan.

Het desbetreffend ontginningsgebied is ter plaatse feitelijk aanwezig en in exploitatie sedert de vroege jaren '70 (zie de uiteenzetting van de administratieve voorgeschiedenis van de groeve Kerkeveld op p. 25 van het MER). De eerste exploitatievergunningen door de ontginning werden verleend in april 1970, en sedertdien is er ter plaatse onophoudelijk ontginning geweest.

Bij de vaststelling van het gewestplan Leuven bij koninklijk besluit van 7 april 1977, werden de terreinen - in het verlengde van de bestemming die voorheen reeds vastgelegd was in het ontwerpwestplan - ondergebracht in een ontginningsgebied.

Verzoekers waren perfect op de hoogte van deze bestemming en het feitelijk gebruik van de site volgens het gewestplan op het ogenblik dat zij zich ter plaatse zijn komen vestigen, en hebben derhalve aanvaard dat op een bepaald ogenblik zou overgegaan worden tot de realisatie van de gewestplanbestemming door het aansnijden van het ontginningsgebied.

In die omstandigheden kunnen verzoekers thans niet geloofwaardig voorhouden dat zij een ernstig nadeel zou lijden ingevolge de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, minstens hebben zij er zelf voor gekozen om zich te vestigen op een locatie waarvan zij wisten dat dit beweerd nadeel zich ooit zou voordoen.

In eerdere rechtspraak omtrent het MTHEN heeft Uw Raad terecht aangenomen dat rekening moet gehouden worden met de bestemming van de terreinen volgens het gewestplan om na te gaan of de beweerde nadelen eigenlijk niet reeds besloten lagen in de bestemming volgens het gewestplan, waartegen de verzoekers zich per hypothese nooit verzet hebben of die zij zelfs aanvaard hebben door zich naast of in het betrokken bestemmingsgebied te vestigen na de vaststelling van het gewestplan.

Zo werd reeds herhaaldelijk bevestigd dat van bewoners van huizen gelegen in of naast het agrarisch gebied een grotere tolerantiegraad mag verwacht worden ten aanzien van de normale ongemakken die voortvloeien uit deze agrarische activiteit (bv. R.v.St. Bauweraerts, nr. 72.804 van 26 maart 1998). Op dezelfde wijze mag van verzoekers die zich vestigen in industriegebied een grotere tolerantie verwacht worden voor activiteiten die kaderen binnen de normale exploitatie van dergelijke gebied:

'Overwegende dat de Raad van State er vooreerst rekening mee houdt dat het bewuste deel van het bedrijfsterrein industriegebied is, zodat verzoeker er zich aan mocht verwachten dat er ooit bedrijfsactiviteiten zouden worden ontwikkeld en dat er van hem derhalve ook een hogere tolerantiegraad wordt verwacht; dat verzoeker ook niet preciseert hoe de wijziging van de vergunning een ernstig nadeel zou berokkenen dat er niet eerder was, aangezien blijkt dat op het bewuste terrein ook reeds voorheen industriële activiteit was;...'

(R.v.St. Lauwers, nr. 178.066 van 20 december 2007)

In eerste instantie dient de ernst van het nadeel dus te worden gerelativeerd gezien deze vroegere houding van verzoekers. Zij hebben er zelf voor gekozen zich te vestigen naast een (reeds deels in exploitatie zijnd) ontginningsgebied, aangeduid op het gewestplan, (met een belangrijk deel woonuitbreidingsgebied als nabestemming overigens; hetgeen impliceert dat het zogenaamd ongeschonden open landschap op termijn in elk geval zal verdwijnen), en mogen zodoende geacht worden de normale ongemakken voortvloeiend uit dergelijke exploitatie te hebben aanvaard.

Minstens dient vastgesteld dat verzoekers, gelet op deze vroegere houding, thans slechts geplaatst zijn om voor Uw Raad de schorsing van het bestreden besluit te vorderen. Verzoekers hebben zelf bijgedragen aan het zagezegd nadeel door zich ter plaatse te komen vestigen, en hebben overigens ook geen beroep ingesteld bij Uw Raad tegen vroegere vergunningen of bv. tegen de gewestplanwijziging die ter plaatse de aanleg van een enorm waterbekken voorzag en die nog een veel grotere uitgraving impliceerde zonder perspectief op landschapsherstel (cf. R.v.St. De Vidts en Puttaert, nr. 67.984 van 4 september 1997).

35. Onder herneming van het hierboven geformuleerde voorbehoud dat bepaalde stedenbouwkundige zgn. hinderaspecten in wezen totaal vreemd zijn aan de uitvoering van een exploitatievergunning, dient vastgesteld dat

verzoekers ook feitelijk geen MTHEN kunnen ondergaan ingevolge het bestreden besluit.

36. In de mate de eerste verzoekster als VZW zich beroept op een MTHEN, dient vastgesteld dat een rechtspersoon om evidente redenen geen persoonlijke nadelen kan ondervinden wegens de tenuitvoerlegging van een milieuvergunning (R.v.St. VZW Hoornwerk, nr. 163.205 van 5 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.897, 20 oktober 2006, VZW NATUURPUNT BEHEER en R.v.St., nr. 203.211, 22 april 2010, VZW NATUURPUNT BEHEER). Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing minstens in hoofde van eerste verzoekster te verwerpen.

Bovendien maakt eerste verzoekster geenszins aannemelijk dat zij op een ernstige wijze geschaad zou worden in haar statutaire doelstellingen, gelet op de zeer algemene termen van haar statutaire doelomschrijving (variërend van bescherming van cultuurpatrimonium tot de 'herstructurering van de woonkernen naar menselijke schaal', ...) en gelet op haar zeer ruime territoriale werkingskring (Groot-Huldenberg en omliggende gemeentes en het Dijlebekken). Verzoekende partij zou als rechtspersoon moeten aantonen dat zij ernstig geraakt zou worden in haar statutaire doelstelling en dat zij haar bestaansreden zou verliezen ingeval de milieuvergunning ten uitvoer wordt gelegd. Dit wordt door de Raad van State slechts zelden aanvaard (Zie T. DE WAELE, P. FLAMEY, P. SOURBRON en P.J. VERVOORT, De milieuvergunning in het Vlaamse Gewest. Een overzicht van de rechtspraak van de Raad van State, Brugge, Vanden Broele, 2009, 432-424).

Indien al aangenomen wordt dat de eerste verzoekster op ontvankelijke wijze beroep zou kunnen instellen bij Uw Raad (quod non), dient alleszins vastgesteld dat zij geenszins ernstig of onherstelbaar geschaad zou kunnen worden door het afleveren van een ontginningsvergunning waarbij in drie opeenvolgende fasen een bestaand ontginningsgebied volgens het gewestplan wordt aangesneden (er is dus op eender welk ogenblik hoogstens een gebied van 5ha in exploitatie, nl. 2ha in ontginning en 3ha in opvulling; zie p. 16 MER). Eén en ander geldt des te meer gelet op de talrijke milderende maatregelen die op suggestie van het MER werden opgenomen in de vergunning (en die hierna nog besproken worden bij de weerlegging van het beweerd nadeel in hoofde van de 'omwonenden') en gelet op de herstellplicht (opvulling; aanplanting; ...) die op de exploitant wordt geladen om realisatie van de nabestemming mogelijk te maken.

Eerste verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er een ernstige impact zou kunnen zijn op haar statutaire doelstellingen. Uw Raad heeft dit duidelijk gesteld in het geciteerde arrest van 9 juni 2011.

37. Ook in naam van de zogenaamde 'omwonenden' van het ontginningsgebied kan er geen sprake zijn van een ernstig nadeel voortvloeiend uit de exploitatie.

In hun ellenlange uiteenzetting pogen verzoekers volstrekt normale nadelen te dramatiseren en trachten zij voortdurend verdachtmakingen te lanceren en mist te spuien omwille van de (grotendeels door hen georganiseerde) complexiteit van het dossier.

Aan het verlenen van de vergunning is een omstandig onderzoek voorafgegaan in de vorm van het MER Zandwinning Kerkeveld te Huldenberg, waarin alle mogelijke milieueffecten voortvloeiend uit de exploitatie in worst

case scenario werden onderzocht. Telkens werd gezocht naar uitvoeringswijzen waarbij de hinder voor de omwonenden wordt beperkt tot een minimaal niveau, in elk geval met inachtneming van de wettelijke normen die mogelijks zouden bestaan. Bovendien werd een waslijst milderende maatregelen gesuggereerd, dewelke allemaal - zonder uitzondering - werden overgenomen in de milieuvergunningsaanvraag en deel uitmaken van de vergunning. Een overzicht van deze milderende maatregelen is terug te vinden in stuk 3 zijnde een samenvattende nota m.b.t. de milderende maatregelen voorzien in het MER, uiteindelijk opgenomen in de vergunningsbeslissingen van de Deputatie en de Minister.

Geconfronteerd met de vordering tot schorsing n.a.v. het eerste Besluit van de Minister van 12 november 2010, heeft verzoekster tot tussenkomst zich verplicht gezien een omgevingsverslag te laten opmaken door een gespecialiseerd studiebureau teneinde een inschatting te laten maken van de zogezegde impact die de exploitatie zou kunnen hebben op deze omwonenden (...).

Wat de mobiliteit betreft, werd dit verslag inmiddels geactualiseerd om de huidige toestand van het wegennet in kaart te brengen (rekening houdend met de effectieve vrachtwagenbewegingen na opstart van de exploitatie, met nieuwe verkeerstellingen en met de werken die op de verschillende ontsluitingswegen sedert de opmaak van het MER werden uitgevoerd - zie stuk 49 - geactualiseerd verslag Mava).

Tevens werd een screeningsnota gemaakt waarin de verenigbaarheid van het ontginningsproject met de goede ruimtelijke ordening wordt nagegaan (...).

Uit de samenlezing van deze stukken, samen met het onderdeel van het MER omtrent de geplande toestand bij exploitatie op volle kracht en de tonnagebeperking die de Minister heeft opgelegd om de milieueffecten nog verder te herleiden, blijkt dat geen sprake kan zijn van een MTHEN dat het opleggen van een schorsing zou kunnen verantwoorden.

38. Nergens maken verzoekers aannemelijk dat zij een rechtstreeks en ernstig nadeel zouden ondergaan ingevolge de ontginning van het ontginningsgebied volgens het gewestplan.

Het is daarbij van belang te wijzen op het reliëf van het gebied. Het ontginningsgebied is gelegen op het plateau van Duisburg, dat hoger gelegen is dan de dorpen Neerijse en Leefdaal. Dit plateau helt dus (fel) af richting de woningen in Neerijse. De groeve is dan weer lager gelegen binnen dit plateau (MER p. 106). Deze feitelijke ligging houdt in dat de groeve quasi altijd aan het zicht onttrokken is en er geen hinder uitgaande van de exploitatie bestaat voor de omwonenden.

De 2^e en de 3^e verzoekers zijn woonachtig aan de Langestraat, zodat zij volgens het omgevingsverslag van Mava (...) ten vroegste vanaf fase 3 zouden kunnen geconfronteerd worden met ontginningsactiviteiten. Daar is dus in het geheel geen spoedeisendheid aan de orde. De woning van tweede verzoeker (Langestraat nr. 25) is bovendien op ruime afstand van de groeve gelegen. Verder wordt in het kader van de milderende maatregelen opgelegd dat in de 2e fase van de ontginning een geluidsbuffer zal gecreëerd worden tussen de groeve en de Langestraat. Daardoor wordt een bijkomende afscherming gecreëerd -

naast het feit dat de afgraving plaatsvindt op een werkveld dat onder het maaiveldniveau gelegen is aangezien de afgraving gebeurt vanuit de put.

De 4^e verzoeker is woonachtig aan de Ganzemanstraat op een ruime afstand van de 1^e fase. Het eigendom is ruim 20m lager gelegen dan de percelen van de 1^e fase, waardoor er in geen geval zicht mogelijk is op de ontginningsactiviteiten. Bovendien is er een ruime afstand tot de exploitatiegrens. Binnen de Ganzemanstraat wordt het verkeer van en naar de groeve uitgesloten volgens de vergunning.

De 5^e en de 8^e verzoekers zijn woonachtig aan de Loonbeekstraat. Er worden foto's voorgelegd door verzoekers, waarvan men laat uitschijnen dat deze getrokken zouden zijn van op het eigendom van deze verzoekers, maar dit is onmogelijk na te gaan. De voorgelegde stukken brengen deze woningen nergens in kaart en bevatten geen enkel nuttig referentiepunt. In elk geval blijkt uit deze foto's - indien ze accuraat zouden zijn - dat de groeve volledig wordt afgesloten door een talud. Het is in dit verband overigens nuttig erop te wijzen dat op de percelen binnen het ontginningsgebied ter hoogte van deze eigendommen (o.m. het meermaals aangehaalde perceel nr. 326/D/2) een oude groeveput gelegen is (uit de jaren '60 of ouder), die thans opnieuw wordt aangevuld in het kader van het reliëfherstel. Doordat de eigendommen aan de Loonbeekstraat een stuk lager gelegen zijn dan de aanpalende eigendommen binnen het ontginningsgebied en doordat er een grondwal moet aangelegd worden met het oog op de buffering (zie p. 3 van de in eerste aanleg verleende vergunning, stuk 20), hebben verzoekers geen hinder van de effectieve ontginningsactiviteiten. Het feit dat het landschap gewijzigd wordt, is een normaal verschijnsel bij een eigendom naast een ontginningsgebied. Dit wisten verzoekers reeds toen ze hun eigendom kochten naast een oude groeveput in een ontginningsgebied, en waarbij in redelijkheid niet verondersteld kon worden dat deze toestand altijd bewaard zou blijven. Aan de hand van foto's en een uitgebreide situering in het verslag van MAVA wordt alleszins aangetoond dat er geen zichtrelatie mogelijk is op de exploitatie en dat er steeds een ruime afstand zal zijn tegenover de ontginningsactiviteiten.

Uit het omgevingsverslag van MAVA blijkt dat de 6^e verzoeker op meerdere kilometers van het ontginningsgebied woont.

De 7^e verzoeker is op een halve kilometer woonachtig, zonder mogelijk zicht op de exploitatie.

Rekening houdend met het feit dat de percelen van verzoekster tot tussenkomst nooit helemaal tot op de rand kunnen afgegraven worden (noodzaak aan buffering en een talud aan de grens van de exploitatie), zal de effectieve exploitatie steeds minstens 120m verwijderd zijn van de eigendommen van voormelde verzoekers.

Gelet op de grillen van het landschap is er bovendien geen zicht mogelijk op de groeve (laat staan in de groeve) vanaf de eigendommen van verzoekers.

Men dient daarbij bovendien voor ogen te houden dat de ontginning verloopt in fasen (1), en dat de ontginning zich bovendien ook relatief snel verplaatst binnen de op dat ogenblik in exploitatie zijnde ontginningsput (2).

Ten eerste verloopt het project op gefaseerde wijze, nl. in drie fasen die telkens een vijftal jaren in beslag nemen (zie p. 16-17 MER, waar bovendien nog geen rekening kon gehouden worden met de tonnagebeperking die de Minister

uiteindelijk oplegde). Deze fasen worden geschetst op de kaarttekeningen bij het omgevingsverslag, en daaruit blijkt dat de eigendommen langs de Langestraat gelegen zijn nabij de tweede en de derde fase, die ten vroegste vanaf 2017 aangesneden worden. Ook de eigendommen aan de Loonbeekstraat zijn weliswaar opgenomen in de 1^e fase, maar zijn feitelijk het verst gelegen van de zandgroeve ex-Poels, van waaruit de afgraving aanvangt. De opvulactiviteiten in een oude groeve achter het eigendom van de 8^e verzoeker maken mee deel uit van de vergunning, en strekken ertoe het landschap te herstellen. Uit de argumentatie van de 8^e verzoeker blijkt niet dat hij met dergelijke opvulactiviteiten een probleem heeft.

Alleen al deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de schorsing niet noodzakelijk is om een zogenaamd ernstig nadeel af te wenden. Ingevolge de fasering van het project, die ab initio opgenomen was in de aanvraag, is het administratief kort geding te dezen nutteloos.

Ten tweede moet men er rekening mee houden dat de afstand van ca. 120m het absolute minimum is, dat slechts gedurende een korte periode effectief aan de orde kan zijn. Uit de aard der zaak is een ontginning en een opvulling immers voortschrijdend (i.t.t. een normale hinderlijke inrichting). De ontginning zal zich dus slechts gedurende een korte periode op het dichtste punt ten aanzien van de woningen van voormelde verzoekers bevinden. De ontginning gebeurt fasegewijs en het landschap wordt middels heropvulling voortschrijdend hersteld, zodat de visuele en landschappelijke aantasting tot een absoluut minimum beperkt blijft. Bovendien vindt de exploitatie binnen die korte periode per definitie plaats binnen in de groeve (het is maar zeer kortstondig dat de eerste afgravingen plaatsvinden op maaiveldniveau), zodat de afstand dus nog een stuk ruimer is en de exploitatie bovendien plaatsvindt in een 'kuip' onder maaiveldniveau, hetgeen een zeer belangrijke bijkomende buffer betekent. Daarbij geldt bovendien dat, gedurende de korte tijdsperiode dat de ontginning plaatsvindt in de omgeving van de woningen van verzoekers, er een berm en groenscherm dient te worden aangelegd, waardoor de ontginningsput verder wordt afgeschermd. Zo wordt bv. achter de eigendommen ter hoogte van de 'oude groeve aan de Loonbeekstraat' een grondbuffer aangelegd van 8 à 9m hoogte ten opzichte van het niveau van de groeve. Die buffer moet ook na de ontginning aanwezig blijven, en naderhand bebost worden (zie p. 3 van het deputatiebesluit van 19 november 2009 - stuk 20).

Bovendien genieten verzoekers van een resem milderende maatregelen die de beweerdte hinder t.g.v. de exploitatie van het ontginningsgebied (waaraan verzoekers zich volgens het gewestplan mochten verwachten) tot een absoluut minimum beperken, zoals het aanleggen van een grondbuffer van minimaal 4,5m hoogte aan de perceelsgrenzen, het plaatsen van groeninkleding rondom de groeve, het voorkomen van stofhinder o.m. met gebruik van sproei-installaties (zie de remediërende maatregelen hernomen in de nota, neergelegd als stuk 3).

Men dient daarbij bovendien voor ogen te houden dat de gronden van het ontginningsgebied die het 'dichtst' bij de eigendommen van de buurtbewoners gelegen zijn, op het gewestplan een nabestemming woonuitbreidingsgebied hebben gekregen (zie p. 46 MER). Verzoekers hebben dus nooit enig recht gehad op 'ongestoord zicht' op het achtergelegen gebied Kerkeveld. Dit gebied was van in den beginne bestemd om achtereenvolgens te worden ontgonnen en

vervolgens voor een groot deel te worden bebouwd als woongebied (bv. voor groepswoningbouw).

De bezwaren omtrent visuele hinder, zogenaamde lawaaihinder of stofoverlast ingevolge de effectieve ontginningsactiviteiten zijn dus niet ernstig, minstens niet afdoende onderbouwd opdat zij een schorsing van het bestreden vergunningsbesluit zouden kunnen verantwoorden.

Inzake beweerde stof- en lawaaihinder werd in het MER een toetsing uitgevoerd voor een ontginningsactiviteit met een hogere dan de actueel vergunde capaciteit. Hieruit is gebleken dat m.b.t. geluidsemissies, mits het nemen van een aantal milderende maatregelen voor geluid de maximale waarden (grenswaarden) niet worden overschreden. Thans wordt vergunning afgegeven voor een lagere ontginningscapaciteit, en dit met behoud van alle milderende maatregelen.

In die zin is de argumentatie van verzoekers bij het zogenaamd ernstig nadeel ook feitelijk totaal onjuist onderbouwd, en wordt het klaarblijkelijk aan Uw Raad overgelaten om zelf op zoek te gaan naar de correcte gegevens en parameters. Alle cijfermateriaal i.v.m. de geplande toestand zoals door verzoekers aangehaald, heeft immers betrekking op het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag. Intussen werd de ontginningscapaciteit door de Minister van Leefmilieu met 18% gereduceerd waardoor ook alle milieueffecten in dezelfde mate worden herleid. De door de verzoekers gehanteerde gegevens zijn bijgevolg van generlei waarde.

39. Een tweede aspect waarrond verzoekers een ernstig nadeel trachten te construeren, is de beweerde verkeerslast zowel op lokaal niveau als op het niveau van de gewestweg N253.

Men gaat ook om te beginnen uit van een dubbele verkeerde premisse.

Vooreerst volharden verzoekers in de boosheid door voortdurend te schermen met transportcijfers die overdreven zijn in het licht van de beperkingen die in de uiteindelijke vergunning werden opgelegd. Ingevolge de uiteindelijke beslissing van de Minister wordt het aantal vrachtwagentransporten van verzoekster tot tussenkomst gehandhaafd op het bestaande niveau. Dit niveau is geenszins problematisch (al houdt men dat nu natuurlijk wel plots voor), aangezien er in het verleden nooit klachten of ongelukken zijn geweest met de vrachtwagens van verzoekster tot tussenkomst, en verzoekers overigens vroeger ook geen beroepen hebben ingesteld tegen de eerder verleende exploitatievergunningen op basis waarvan de transporten thans plaatsvinden.

Bovendien gaat men met opzet voorbij aan de door de Minister gewijzigde vergunningsvoorwaarden, waardoor de Ganzemanstraat uit de ontsluitingsroute werd gehaald. Verzoeker nr. 4, de heer Bogaerts, die woonachtig is aan de Ganzemanstraat, klaagt zich dus ten onrechte over zogenaamde hinder in zijn straat. Er zullen in de Ganzemanstraat geen transporten plaatsvinden.

40. Aangaande de transporten over de N253 werd in het vergunningsbesluit een beperking opgelegd, die ertoe strekt om de hoeveelheid transporten te beperken tot het huidige niveau.

De beslissing van de Minister is er concreet op gericht een toename van het verkeer t.o.v. de huidige situatie te vermijden, hoogstens te beperken tot slechts een beperkte toename. Het project Kerkeveld had oorspronkelijk tot doel de ontginning van 2.576.000 m³ zand, gespreid over een periode van 16 jaar. De

effectbespreking in het MER is gebaseerd op deze ontginningscapaciteit, in het bijzonder het ontginnen van 161.000 m³ zand per jaar, wat leidt tot een specifieke verkeersintensiteit van 117 vrachtwagens per dag (zie het MER op p. 233). Alle hinderaspecten met betrekking tot vrachtwagenverkeer, luchtemissies en verkeersgeluid werden in het MER dus berekend op basis van deze verwachte verkeersgeneratie.

Uit verkeerstellingen uitgevoerd in 2006 en 2008 ter hoogte van de Langerodestraat en de Sint-Jansbergsteenweg in Loonbeek en informatie omtrent aankomende- en vertrekkende vrachtwagens van verzoekster tot tussenkomst, blijkt dat de actuele verkeersgeneratie (berekend op basis van peilingen in 2006 en in 2008) schommelt rond de 95 vrachtwagens per dag (zie het MER pp. 108-111 - recente tellingen van Mava komen zelfs op lagere cijfers uit). Deze verkeersgeneratie omvat zowel het vrachtverkeer veroorzaakt door zandgroeve Kerkeveld (huidig vergunde percelen) als de zandgroeve/stortplaats Wolfshaegen, beide in exploitatie door verzoekster tot tussenkomst.

De ontginningsactiviteiten ter hoogte van groeve Wolfshaegen zijn afgelopen in 2011. Het nieuwe project in Kerkeveld houdt in dat er over een periode van 16 jaar 2.576.000 m³ zand zal ontgonnen worden. Eenzelfde hoeveelheid zand/zandleem zal worden aangevoerd om de groeve weer op te vullen. De verkeersgeneratie die hiermee gepaard gaat, komt overeen met 117 vrachtwagens per dag (gemiddeld).

Zoals vermeld in het besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu werd er op basis van deze ontginningstoestand een toename van vrachtverkeer verwacht van gemiddeld 3,5 tot maximum 9,5 vrachtwagens per uur. In het besluit van de Minister werd echter geoordeeld dat de verkeersdruk in het studiegebied beperkt dient te worden, omwille van de bezwaren die in de adviezen werden geformuleerd over de beweerd gebrekkige toestand van de N253.

Het is om die reden dat als bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat de jaarlijks te ontginnen hoeveelheid zand moet beperkt worden tot 132.000 m³ per jaar.

Deze beperking van de te ontginnen hoeveelheid zand tot 132.000 m³ per jaar (i.p.v. de aangevraagde hoeveelheid van 161.000 m³/jaar) houdt in dat het aantal toekomstige vrachtwagenritten van N.V. De Kock gelijk blijft aan het aantal vrachtwagenritten in de huidige situatie, nl. 96 vrachtwagens per dag of ca. 10 vrachtwagens per uur. Bijgevolg zullen ook de gerelateerde hinderaspecten niet toenemen. Bovendien zal de initiatiefnemer evenzeer gevolg geven aan alle milderende maatregelen die werden voorgesteld in het MER, hoewel deze effectbeoordeling uitging van een groter aantal vrachtwagenbewegingen.

In die zin brengt de exploitatie dus geen bijkomende hinder met zich mee, maar is de vergunning neutraal ten aanzien van de bestaande toestand. Bovendien schrijven verzoekers gemakshalve alle verkeerslast op de N253 toe aan de transporten van verzoekers, dit terwijl deze transporten op de bedoelde gewestweg slechts een kleine fractie van de totale verkeerscirculatie inhouden.

In het MER werd aan de hand van verkeerstellingen aangetoond dat de vrachtwagens van De Kock slechts een verwaarloosbare fractie vormen van het

verkeer op de gewestweg, en dat zij zelfs maar een marginaal aandeel hebben in het zwaar verkeer op deze weg.

Het zogenaamde nadeel dat men tracht af te wenden door een schorsing (ex impossibile) van de exploitatievergunning van verzoekster tot tussenkomst, hangt dus in realiteit samen met een normale verkeerslast op een gewestweg die niets te maken heeft met de activiteiten van verzoekster tot tussenkomst.

41. Met betrekking tot de woningen aan de Langestraat beweren verzoekers dat sprake zou zijn van overschrijdingen van de (niet-bindende) richtwaarden voor geluid, ingevolge het vrachtverkeer op de Langestraat. Opnieuw dient evenwel vastgesteld dat verzoekers daarbij voorbijgaan aan de exploitatiebeperking die de Minister heeft opgelegd, en waardoor het vrachtverkeer en de daaruit voortvloeiende beweerde hinder tot een aanvaardbaar niveau wordt herleid. Bovendien werd na de redactie van het MER overgegaan tot een herinrichting van de Langestraat (zie stuk 49 - bijkomend verslag MAVA, p. 13 e.v.), onder meer door een nieuwe asfaltering. Deze beide aanpassingen worden door de Minister uitdrukkelijk mee aangehaald als grondslag voor de vergunning, aangezien het milderend effect ervoor zal zorgen dat de richtwaarde wel degelijk gerespecteerd wordt. Minstens blijven verzoekers in gebreke het nodige bewijsmateriaal bij te brengen waaruit blijkt dat deze milderende maatregelen hun effect zouden missen - quod non. Zogenaamde geluidsoverlast wordt door deze moderne weginrichting herleid tot een normaal niveau, zoals door alle aanpalende eigenaars langs een weg verdragen dient te worden.

42. In zoverre verzoekers opnieuw schermen met allerlei beweringen over verkeersonveiligheid op de belendende wegen, in het bijzonder de N253, dient de Raad andermaal vast te stellen dat deze beweringen niet ondersteund worden door stukken.

Alleszins wat de vrachtwagens van verzoekster tot tussenkomst betreft, zijn er op dat vlak geen incidenten te melden, en dit ondanks het feit dat de vrachtwagens van verzoekster tot tussenkomst reeds decennia gebruik maken van dit wegennet. Ook na de opstart van de nieuwe ontginning Kerkeveld zijn er geen incidenten te melden, noch zijn verzoekster tot tussenkomst daarover relevante klachten bekend. Het aangevoerde nadeel bestaat dus niet.

Aanvullend wijst verzoekster tot tussenkomst erop dat ook voor de N253 geldt dat deze voor een groot deel heringericht werd. De asfaltering werd op verschillende plaatsen vernieuwd, hetgeen geluids- en trillingsoverlast elimineert en ook de verkeersveiligheid ten goede komt (de weg ligt daardoor niet meer 'tonrond', zie het verslag Mava, stuk 49 p. 14 e.v.). Uit het subadvies van Mobiliteit en Openbare Werken, ingewonnen door AMV, blijkt verder dat het vooral gaat om een subjectief gevoel van onveiligheid, terwijl er, relatief gezien, geen sprake is van effectieve verkeersonveiligheid (...). Uit hetzelfde advies blijkt overigens andermaal dat het vrachtverkeer van De Kock slechts 'beperkte objectieve impact' kan hebben op verkeersveiligheid de situatie op de N253 en slechts een 'licht negatieve impact' op de Langestraat en in (nog) beperktere mate op de N253 zelf.

43. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat zij een ernstig nadeel zouden ondergaan ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing - quod non. Evenmin wordt de zogenaamde spoedeisendheid bewezen.

44. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster tot tussenkomst dat de Rechter zou overgaan tot een afweging van de op het spel staande belangen en alleen al om die reden overgaat tot de opheffing van de bevolen stopzettingsmaatregel. In de rechtsleer wordt bevestigd dat de Rechter in kort geding, die immers uitspraak doet bij hoogdringendheid en voortgaande op een 'schijn' van recht, mag overgaan tot belangenafweging (D. LINDEMANS, Kort Geding, Antwerpen, Kluwer, 1985, 82-85). Deze mogelijkheid bestaat thans ook in het kader van de schorsingsprocedure voor Uw Raad op grond van art. 17 §2 2e lid Gec.W.R.v.St.).

Verzoekster tot tussenkomst exploiteert reeds sedert de jaren '70 zandgroeves in de gemeente Neerijse. In de loop der jaren heeft zij fors geïnvesteerd in gronden in het ontginningsgebied Kerkeveld om haar exploitatie in Neerijse verder te kunnen zetten na ontginning van het gebied Wolfshaegen. Zij heeft rond haar groeveactiviteiten een onderneming opgebouwd met - op vandaag - 92 personeelsleden. De stopzetting van de zandontginning brengt onmiddellijk zware financiële schade mee, en maakt dat een aantal personeelsleden onmiddellijk technisch werkloos worden. Indien de zandaanvoer stopt, is het bovendien een kwestie van tijd vooraleer ook de rest van de onderneming technisch werkloos wordt. Mede gelet op schaarste op de markt (zie ook het antwoord van Minister Schauvliege zoals in het feitenrelaas geciteerd), zijn er quasi geen mogelijkheden om de eigen zandaanvoer - tegen redelijke economische voorwaarden - te vervangen door externe aanvoer. De stopzetting van de aanvoer van zand leidt dus meteen tot zware financiële schade, sociale onrust binnen het bedrijf en, op iets langere termijn, tot een faillissement van het bedrijf en haar zaakvoerders.

De belangen die voor verzoekster tot tussenkomst op het spel staan, zijn dus immens. Haar voortbestaan staat op het spel. Uit de bijgevoegde nota's van haar bedrijfsrevisor (...) blijkt dat de schade die zij loopt door stillegging van haar zandgroeve, waarrond haar activiteiten zijn opgebouwd, geraamd moet worden op ca. 51.000 euro per dag dat de groeve niet mag geëxploiteerd worden. Voor de lopende werven is verzoekster tot tussenkomst gebonden aan prijszetting die zij haar noopt tegen verlies te werken. Op nieuwe werven kan zij voorlopig niet inschrijven - gezien de onzekerheid. Indien de groeve niet op zeer korte termijn opnieuw in gebruik kan genomen worden, is haar bedrijfsmodel niet langer leefbaar en dreigt het faillissement.

Hier staat tegenover dat de betrokken percelen, waarop de zandontginning plaatsvindt, reeds sedert 1977 ingekleurd zijn als ontginningsgebied en ook reeds jarenlang dusdanig gebruikt werden (eerste ontginningen vanaf 1980). Alle buurtbewoners waren dus op de hoogte van deze bestemming en hebben deze bestemming aanvaard. Velen hebben zich pas ter plaatse gevestigd wanneer het gewestplan reeds van kracht was. De zandontginning is bovendien reeds stedenbouwkundig vergund, aangezien de buurtbewoners geen tijdig beroep hebben ingesteld tegen deze vergunning.

Eisers, anderzijds, hebben 2 jaar stilgezeten terwijl de groeve geëxploiteerd werd (sommige eisende partijen hebben tot op heden zelfs nog geen enkel procedureel initiatief genomen). Hun vordering tot schorsing werd een eerste maal afgewezen bij arrest 213.763 van 9 juni 2011. Na de vernietiging bij arrest van 22 november 2012 hebben verzoekers geen initiatief genomen om de

activiteiten te laten stilleggen. De houding van verzoekers is pas verstrakt na het arrest van 14 november 2013).

45. De vordering tot schorsing dient om al deze redenen te worden afgewezen".

Beoordeling

16. Een zaak is spoedeisend, en dus vatbaar voor beoordeling in kort geding, zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt. Bijgevolg mag het kort geding worden gehanteerd wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdspanne opgelost kan worden.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen overtuigt. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet op afdoende wijze werd gemotiveerd en besloten dat de verkeerssituatie en -hinder tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt, zodat bij de vergunning er dient vanuit gegaan te worden dat er sprake is van een toegelaten toestand, naar aanleiding van de vergunning, die als een ernstig ongemak kan worden aangemerkt. Nu blijkt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding geeft tot verkeersonveilige toestanden en andere ernstige hinder door de exploitatie mogelijk is, is de vereiste spoedeisendheid voorhanden. De ernst van het nadeel dat de verzoekende partijen door het instellen van het administratief kort geding willen ongedaan maken wordt te dezen niet ontkracht door het feit dat zij hun vordering niet onmiddellijk na kennisneming van de bestreden beslissing hebben ingesteld. De verzoekende partijen trachten, met hun vordering tot schorsing, te verhinderen dat hun leefomgeving, door de voorgenomen exploitatie, zwaar wordt verstoord, onder meer ingevolge verkeersoverlast, geluidshinder en visuele hinder. Een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is van aard dergelijke nadelen ongedaan te maken.

17. In arrest nr. 213.763 van 9 juni 2011 werd, met betrekking tot de eerste verzoekende partij geoordeeld dat niet blijkt dat haar voortbestaan en haar

werking door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht of dat er redenen van spoedeisendheid zijn die de schorsing in haren hoofde verantwoorden. Aangezien thans evenmin wordt aangetoond dat zulks thans wel het geval zou zijn dient ten aanzien van deze verzoekende partij huidig schorsingsverzoek opnieuw te worden verworpen.

Ten aanzien van de andere verzoekende partijen is, gelet op de ligging van hun woningen, dan wel gronden in hun bezit, wel degelijk sprake van ernstige ongemakken, die de spoedeisendheid van de procedure verantwoorden.

Het kan de verzoekende partijen bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij niet binnen zeer korte tijd na kennisneming van de bestreden beslissing hun vordering tot schorsing hebben ingeleid. Zij hebben immers reeds meerdere malen door diverse administratieve en gerechtelijke stappen hun duidelijke wil gemanifesteerd om te verhinderen dat de exploitatie van de tussenkomende partij ter plaatse wordt uitgebreid. Gelet op de voorgeschiedenis van het dossier, en zeker op de omvang van de bestreden beslissing is het redelijk dat de verzoekende partijen deze aan een grondig onderzoek onderwierpen en hun argumentatie volledig ontwikkelden.

De beschikking, op 10 december 2013 gewezen door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, waarin de vordering tot stopzetting van de exploitatie van de zandgroeve, ingesteld tegen de tussenkomende partij door tweede, derde, vierde en zevende verzoeker, heeft uiteraard slechts een voorlopig karakter, nu zij werd uitgesproken "bij voorraad". Bij de invulling van het begrip spoedeisendheid moet overigens rekening worden gehouden met de eigen omstandigheden van het objectief contentieux van de Raad van State.

Het feit dat er reeds sedert jaren een exploitatie zou bestaan is niet relevant, nu het gaat om een gevoelige uitbreiding, van 3ha,55a, 15ca naar 18ha,26ca, 20ca en een opvulling van de zandontginningsputten van 490.000 m³

naar 2.576.000 m³.

Het staat vast dat de uitbating, op grond van de thans aangevochten milieuvergunning, voor de verzoekende partijen ernstige ongemakken en nadelen veroorzaakt en dat zij op het eerste gezicht onwettig is. In het belang van de rechtsbescherming en van de rechtszekerheid past het dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze milieuvergunning wordt bevolen.

Vraag om verduidelijking van het arrest

18. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verduidelijking slechts wordt gevraagd in geval van een nietigverklaring. In het kader van het administratief kort geding dient bijgevolg nog niet op deze problematiek te worden ingegaan.

Belangenafweging

19. Luidens artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dient de afdeling bestuursrechtspraak op verzoek van de verwerende partij of de tussenkomende partij thans rekening te houden met de vermoedelijke gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging voor alle belangen die kunnen worden geschonden, alsook met het openbaar belang, en kan ze besluiten de schorsing niet te bevelen indien de nadelige gevolgen ervan op een kennelijk onevenredige wijze zwaarder doorwegen dan de voordelen.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de Raad van State de belangenafweging alleen kan maken als de negatieve gevolgen van de schorsing voor de Raad kennelijk onredelijk blijken in het licht van de voordelen ervan.

De tussenkomende partij vraagt in uiterst ondergeschikte orde om over te gaan tot een belangenafweging en geen schorsing op te leggen, gelet op de economische gevolgen voor haar onderneming en haar werknemers op korte en

middellange termijn.

Gelet op de grootschaligheid van het voorgenomen project zijn de belangen van de partijen in het geding beter gediend met een schorsing dan met een latere vernietiging van de vergunning. In dit verband haalt de tussenkomende partij onvoldoende zwaarwichtige redenen aan om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de verzoekende partijen dreigen te ondergaan, te doen wijken voor het belang van de tussenkomende partij om een vergunning die op het eerste gezicht onwettig lijkt, onmiddellijk te willen realiseren, of om, ondanks herhaalde nietigverklaringen door de Raad van State toch voort te gaan met de exploitatie, zonder oog te hebben voor het ontstaan van mogelijk onomkeerbare toestanden die het te verlenen rechtsherstel na een later vernietigingsarrest ernstig zouden hypothekeer.

De tussenkomende partij verwijst hierbij naar twee stukken van haar bedrijfsrevisor. Uit deze stukken kan worden afgeleid dat sprake is van verlies en schade in hoofde van de tussenkomende partij en haar gelieerde vennootschappen. Het is evenwel onduidelijk hoe deze verliesposten moeten worden geduid ten aanzien van de totale activiteiten en omzet van de tussenkomende partij en de met haar gelieerde andere vennootschappen. Bij gebrek aan duidelijkheid hierover, kan op basis van de voorliggende gegevens niet worden besloten dat de beweerde negatieve economische en sociale gevolgen op korte en middellange termijn vaststaan.

Er kan bijgevolg niet worden overgegaan tot de gevraagde belangenafweging in het voordeel van de tussenkomende partij.

Rechtsplegingsvergoeding

20. Indien de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, zoals te dezen, werd ingesteld met een enig verzoekschrift, waarin ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing werd gevraagd, is er geen grond om in

deze stand van de procedure reeds uitspraak te doen over de kosten, de gevorderde rechtsplegingsvergoeding inbegrepen. De kosten worden aldus in beraad gehouden.

BESLISSING

1. Het verzoek van de NV E. De Kock tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 7 mei 2014 waarbij de beroepen, ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van Vlaams-Brabant van 19 november 2009, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV E. De Kock voor het verder uitbaten en veranderen van een zandgroeve, gelegen aan de Ganzemanstraat te Neerijse, gedeeltelijk gegrond worden verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning wordt verleend mits de beperking van het maximaal te ontginnen zandvolume tot 132.000 m³ per jaar en mits het opleggen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig oktober tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,
bijgestaan door

Bart Tettelin,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys